بدل شوی سړی

لنډې کیسې

صدیق الله بدر

WWW.SAMSOOR.COM

کېبس

نبي ګل؛ چې له لرې ولیدم، په منډه يې تر ما ځان راورساوه او په سوې ساه يې وويل: ((دوسته! څنګه شوه؟))
- څه شی؟
- وئ هغه د کېبس خبره.
ما ويل، چې وبه يې ځوروم، هېڅ مې ونه ويل، هغه مې له لاسه ونيو او د هغه د کور پر خوا وخوځيدو. د چاي څښلو پر وخت نبي ګل بيا خوله خبرې ته جوړه کړه: ((دوسته! ودې نه ويل، چې . . .))
ما خبره په نيمه کې ورغوڅه کړه: ((چې څه مې ونه ويل؟))
- هغه د کېبس خبره دې؟
- د کوم کېبس؟

نبي ګـل د چـایو پیالـه پـر سـر واړولـه او ویـې ویـل: ((ګـوره ! مـه مـې ځوروه، که دې کار کړی وي، بیګاه یوه ښه میلمستیا درکوم.))
ما سترګې پـرې وربرګـې کـړې: ((کـه مـې نـه وي کـړی، شـړې خـو بـه مـې نه؟))
نبي ګل لږ چورتي غوندې شو ، په نیولي انداز یې وویل: ((لکه چې نـن هم کار ونه شو ، خیر زما د بخت مرغه لـه ازلـه پـه وزر ټـپـي دی، نـور مـه پسې ګرځه، ډیر مې سرګردانه کړې . . .))
نبي ګل لاهغسې له ځانه سره بونګېده، ما یـوه پاڼـه لـه جیبـه راویسـتله او ورو ورو مې ولوستله: ((د کابل د کمربند ټولو امنیتي پوستو ته !
د راغلو اطلاعاتو له مخې یو تن د نبي ګل په نامه، چې پـلار یـې سـید ګل نومیږي، زموږ سر سخت مخالف دی. زموږ په ضد تبلیغات کوي، بناء ټولو امنیتي ځایونو او پوستو تـه خبـر ورکـوو ، کـه دغـه سـړی مـو ونیـو عاجل یې ګرفتار او زموږ په پته یې راواستوئ.))
نبي ګل یو دم راټوپ کړ. په هوا کې یې کاغذ رانه واخیست او د سپین ږیرو په شان یې دعاګانې راته وکړې: ((کور دې ودان، خدای دې عـزت درکړي، خدای دې خوشاله لره.))
له دې سره په خیزکو ، ترپکو شو او ځان یې ښه سـتړی کـړ. مـا پـرې غـږ وکړ: ((نبي ګله ! زه درنه ځم.))

نبي ګل مخامخ راته کېناست او په موسکو شونډو یې وویل: ((ځې !؟ والله که قدم رانه واخلې، بیګاه به سره ښه میله جوړوو، نور یاران هم راغواړو .))
ما نه منله؛ خو ډیر راته ټینګ شو، مازیګر مهال له هغه سره ګډ خپل کور ته لاړم. کور کې مې وویل، چې د شپې نه راځم. چې له کوره راووتو، نبي ګل وویل: ((دوسته ! ودې نه ویل، چې دا کاغذ دې څنګه واخیست؟))
ـ تا غوندې یو دوست لرم، بلا سړی دی، له ډیرو سرکاري خلکو او قوماندانانو سره پیژني، ورغلم. هغه ته مې وویل. هغه راسره د قوماندان قرارګاه ته لاړ. ښه شو، چې په وخت ورغلو که نه نیم ساعت وروسته به مو هندوستان کې غوښت.
نبي ګل په تادۍ وویل: ((هغه څنګه؟))
ـ هغه داسې، چې قوماندان د علاج لپاره هند ته روان و او ویل یې، چې کیدای شي میاشت دوه هلته پاتې شي. همدا درې په درې سره ناست و، دا کاغذ زما د وست ولیکه او قوماندان خپله ټاپه پرې ولګوله.
تیر ماښام زموږ دوه دوستان، چې مازیګر مو ورته خبر ورکړی و، راغلل، شپه مو په خوشالۍ سره سبا کړه. سهار، چې له نبي ګل نه رخصتیدو، ورته مې وویل: ((پروګرام دې څنګه دی؟))

ـ بس، نن یو څه کارونه پاتې دي، هغه خلاصوم، سبا سهار د وختـه روانیږم. پېښور کې به مې کار جوړ کم، چې اصلي ځای ته ورسیدم، لیک به درولیږم.
څه کم دوې میاشتې ورسته، یوه ورځ، چې دفتر ته ننوتم، ساتونکي راته وویل: ((پرون، چې کله تاسې کور ته لاړئ، یو سړی راغـی، ستاسې پوښتنه یې کوله، ویل یې، چې تا ته یې کوم خط راوړی.))
ما په بیړه ترې وپوښتل: ((خط یې راوړی و، د چا خط؟))
ساتونکي وویل: ((ویل یې، چې د نبي ګل خط دی.))
ـ خط یې درنه کړ؟
ـ نه، خو ویل یې، چې نن په لسو بجو بیا راځي.
زه خپلې شعبې ته لاړم، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل. لس، یوولس شوې، خو سړی را معلوم نه شو. له شعبې ووتم او نیغ د ساتونکي پر خوا ورغلم. ساتونکي، چې زه ولیدم زما خواته یې لاس اوږد کړ او هغه سړي ته یې، چې مخامخ ورسره ولاړ و، وویل: ((هغه دی، سبحان خان په خپله راغی.))
سړی زما په لوري روا خوځید. شعبې ته مې بوته. له کینا ستو سره سم یې وویل: ((ستا کور مې ډیر ولټاوه، پیدا مې نه کړ. دوې ورځې ها خوا دیخوا وګرځیدم. دا ځای مې هم په ډیرو پوښتنو پیدا کړ.))
له دې خبرو سره سړي له خپله جیبه یو بې پاکټه لیک راویست: ((دا خط نبي ګل راکړی.))

لیک مې ترې واخیست، خو دې ته حیران وم، چې خلک له خارجه ځنګه بې پاکټه خط رالیږي.
چې لیک مې پرانیست، سړی مې وپوښت: ((کېس یې قبول شوی که نه؟))
داسې یې راته وکتل، لکه چې زما په خبره نه وي پوه شوی. بیا مې پوښتنه وکړه: ((تاسې په خارج کې سره یو ځای اوسیږئ؟))
هغه بې له ځنډه وویل: ((نه وروره ! کوم خارج کې.))
له خپلې پوښتنې پښېمانه شوم، رښتیا د هغه رنګ خارج تللیو ته نه و ورته. ومې ویل: نو...
هغه راغبرګه کړه: ((همدلته ورسره ګډ اوسیدم، په یوه کوټه کې.))
ما ورته وویل: ((دلته ځنګه، هغه لا دوه میاشتې مخکې تللی.))
سړی ډیر ستړی ښکاریده، مخامخ یې راته وکتل: ((خط ولوله، هر څه به درمعلوم شي.))
لیک مې ورو ورو له ځانه سره ولوست:
((ګرانه سبحان خانه ! سلامونه!
دا مې څلورم لیک دی، چې درلیږم یې یا خو نه در رسیږي او یا بې غوره شوی یې. په هغه سهار، چې ما حرکت وکړ، د پلچرخي د تلاشۍ په پوسته کې یې له موټره راکښته کړو. خلک یې جیب په جیب لټول، ما له ویرې هغه کاغذ له جیبه راوویست او په موټي کې مې ونیو. دې

شپېه کې يو سپاهي راباندې غږ وکړ: ((لاس دې راديخوا کړه، څه دې پټ کړل.))
زه وارخطا شوم، ژبه مې بنده بنده شوه او خولې راباندې ماتې شوې، هغه زما له موټې کاغذ واخست، بېه شېبه يې له ځانه سره ولوست، بيا يې زه ټينګ له متې ونيولم او خپل قوماندان ته يې وروستلم، قوماندان ته يې وويل: ((صاحب! دښمن مې نيولی. هه دا خط ولوله.))
هغوی تر مازيګره هلته وساتلم، يو څه وهل يې هم راکړل، بيا يې د هماغه قوماندان بنديخانې ته راوستلم، چې کاغذ يې درته ليکلی و.
دوی هم څو ورځې سر په سر په مړه خېټه ووهلم.
دا دی دوې مياشتې کيږي، چې په بنديخانه کې پروت يم، زه که هر څه وايم نه يې مني. د قوماندان راتګ ته انتظار دي. دوسته! د خدای په پار هر څنګه، چې کيږي زما غم وخوره، که نه...))

۱۳۷۵

البوم

صابر د جلال اباد په اډه کې سورلۍ ښکته کړه، نېغ يې د دربېيم مکروريان لاره خپله کړه. څه ټوټه لاره يې لا نه وه وهلې، چې موټر يې بېرته د ښار په لوري وګرځاوه او له ځانه سره يې وويل: ((يوه جمعه وروسته کور ته ځې، هغه هم خالي لاس!))
ويې خندل او بيا يې پر اکسلېټر پښه ټينګه کړه. په فروشګاه کې له موټره راښکته شو او له لنډ سوچ وروسته يې يو من ببروتي منهې واخيستې، غوښتل يې موټر ته پورته شي، چې يو نرۍ اواز يې تر غوږ شو. شاته يې وکتل. يو ګلالی ماشوم، چې د مور لاس يې په لاس کې نيولی و، د ده د منهو پلاستيک ته يې اشاره وکړه او خپل پلار ته يې وويل: ((ماته هغسې سرې منهې واخله، هغه کاکا، چې اخيستې.))
د پلار په لاس کې يې د ارزانو شنو منهو کڅوړه وه.

صابر موسک شو ، یوه غټه منه یې له کڅوړې رااخیستـه او هلـک تـه یې ورکړه. ښـه شـېبه یې پـه تـګ تـګ کې ماشـوم وکتـل، بیـا مـوټر تـه وخوت او د مکروریانو پر لار سېخ شو.
په نیمه لار کې بیا له ځان سره لګیا شو: ((دا ځل شکریې ته وایـم، چې نور بس دی، دوه درې کاله وشول؛ سړی وادہ د اولاد لپاره کوي، اخ، چې اوس زموږ هم ماشوم وای، هغه مو له ځان سره ښار تـه راوسـتی او هرڅه یې، چې غوښتل، هغه مو ورته اخیستی.))
صابر په سوچ کې لاړ: ((نور بس دی، شکریه مجبوروم، چې زما خبره ومني. د ماشوم خندا و ژړا ، چې په کې نه وي، هغه به څه کور وي...کـه یې ونه مني؟))
یو سوړ اسویلی یې وکېښ: ((هو ، که یې ونه مني؟ نه، نه ! مني یې. یوه غټه تحفه به ورته واخلم، دا ځل به مې حتما خبره مني.))
له دې خبرې سره یې په بېړه د موټر مخ ښېرته د ښار پر لوري وګرځاوه او پـه څو شېبو کې د سرای شهزاده پـه راسـته کې د زرګریـو د یـو دکـان مخې ته موټر ودراوه. دکان ته په ننوتلو یې وویـل: ((اشـنا ! یـو ښـکلی سیټ راته وګوره، چې لږ غټ وي.))
زرګر په خندا وویل: ((یار ! څه کوې؟ ورېندار خو د سرو پـه سـیند کې نه ډوبوې. بس دی ظالمه. هره میاشت، یو شی نه یو شـی ورتـه اخلې. د شراکت پیسې دې هم کرار کرار راسره ختمېږي.))

صابر موسک شو: ((اشنا د ښځو خو همدا ایمان دی، پرېږده چې خوشاله وي.))
زرګر نور څه ونه ویل، په بېړه یې یو ښکلی سیټ هغه ته ورکړ: ((دا ښه شی دی، خو ډېر قیمت دی.))
صابر وخندل، څو بنډله لسزریز نوټونه یې ورته ونیول: ((په قیمت پسې یې ګرځه مه. پاتې هغه د شراکت له پیسو وګرځوه.))
له محمود خان پله سره یوې پنډې ښځې غټ د پلوماټ بیک په لاس، ورته لاس ونیو. ده موټر ودراوه، خو ژر یې بېرته چالان کړ. څو قدمه مخته ودرېد، بېرته لیورس د ښځې پر خوا راغی، ځان سره یې وویل: ((دا به ورسوم، یو غیران مې هم جیب کې پاتې نه شو، د سګرټو پیسې خو به راووځي.))
له ښځې سره نږدې یې موټر ودراوه. ښځې د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه کړه، د پلوماټ بیک یې د څوکۍ پر سر کېښود او خپله په مخکینی سیټ کې له صابر سره کېناسته: ((استاد جانه! ډېره ستړې یم، زړو مکروریانو ته ځمه، د کرایې غم مه کوه.))
صابر ورته وویل: ((ګوره! شاته کېنه، په طالبانو مې مه ډبوه.))
هغې د صابر په خبره غوږ ونه ګراوه. صابر زړه نا زړه موټر چالان کړ. پنډې ښځې، زړو مکروریانو ته یې نږدې صابر ته وویل: ((هئ! ته یوه دقیقه همدلته بریک شه.))
صابر زړه کې خوشاله شو، چې ښځه به د شا سیټ ته ځي.

ښځه په بېړه ښکته شوه او د سرک تر غاړې یې پر دوو پلیو روان سړیو غږ وکړ: ((هئ ! چېرې ځئ، ولې پرون ماښام رانغلئ؟))
سړي دې ته ورنږدې شول، ورو ورو یې ورته څه وویل او ترې روان شول. ښځه هم په تادۍ موټر ته وختله.
زړو مکروریانو ته په رسېدو سره یې، صابر ته وویل: ((هغه منځني بلاک ته ځم.))
صابر موټر د بلاک له اولې زینې سره ودراوه. ښځه ښکته شوه او ویې ویل: ((یوه دقیقه صبر وکړه، چې پیسې درته راوړم.))
خو ژر یې خبره بدله کړه: ((که نه ورځه ! په پیسو څه کوې. پیسه داره سړی یې. دا د سرو غټې سیټ وګوره، دا عالي منې، خو ته راته سترې ښکارې. راځه له ما سره، پیسې به دې هلته درکړم، یو څه دمه به هم وکړې.))
-نه، زه نه درځم، پیسې د کوم ماشوم په لاس راولېږه.
ښځې وربوز ونیو: ((د ما کره ماشوم نشته، که پیسې غواړې نو بیک مې درسره واخله او په ما پسې راشه، که نه په مخه دې ښه.))
صابر زړه نا زړه له موټر نه ښکته شو، د پلوماټ بیک یې واخیست او په ښځې پسې روان شو. دواړه په شپږم پوړ کې یو اپارتمان ته ننوتل. له ننوتو سره صابر پښه نیولی شو. خو ښځې له لاسه په زور راکش کړ، ور یې بند کړ. صابر د پنډې په خبره په یوه نسبتاً وړه کوټه کې، چې دفتر ته ورته وه، پر کوچ کېناست.

شاوخوا دېوالونو ته يې وکتل. پر دېوالونو گردچاپېر بربنډ او نيمه بربنډ عکسونه لگېدلي وو، د هغو په ليدو له خپله ځايه راولاړ شو، چې ووځي. د ده له راولاړېدو سره ور خلاص شو او پنډه ښځه، چې د پنځوسو کلونو په منگ معلومېده، په لوڅ سر، ځلبلي مخ او سرو کړو شونډ کوټې ته راننوته. صابر ته يې د بېرته ناستې وويل. صابر ونه منله، خو پنډې سترگې پرې وربرگې کړې: ((کېنه ! که نه شور جوړوم. اوس، چې راغلی يې يو څه عيش خو وکړه.))
صابر ووېرېد، بې خوده پر کوچ کېناست او هيڅ يې هم ونه ويل. پنډې په کوټه کې د يوې الماری له منځه د عکسونو يو البوم راواخيست، د ده مخ ته يې کېښود: ((زه دې بلې کوټې ته سر ښکاره کوم، ژر بېرته راځم، ته په دوی کې يوه خوښه کړه.))
صابر وره ته نږدې شو، چې ووځي خو ور بند و، بېرته راغی او زړه نا زړه يې البوم پرانست. د يو دوه عکسونو په کتلو سره يې هغه بېرته بند کړ: ((خدای د سپوږمۍ په شانتې ښځه راکړې، نه، نه ! دا چټې کار نه کوم، خو څه وکړم.))
تر څه شېبې سوچ له ځان سره لگيا شو: ((همم...له پنډې سره وعده کوم، چې سبا راځم.))
صابر په همدې سوچ کې و، چې پنډه له يو بوتل فانټا او دوو گېلاسونو سره کوټې ته راننوته: ((خوښه دې کړه؟ ته راښکاره کړه، چې ذوق دې وگورم.))

ـ ما کله هم دا کارونه نه دي کړي، اخر زه ولې دا کار وکړم، زه ښځه لرم، د سپوږمۍ په شانتې ښځه.
پنډې وربرګه شوه: ((ځو یوه خوښه نه کړې، له دې کوره نه شې وتی. خامخا به یې خوښوې که نه خو پوهېږې، چې څه کوم.))
صابر له ځان سره وویل: ((رسوایي به کوي، خلک به راخبر شي، مېرمن او خپلوان به مې خبر شي، رسوا به شم. نه، نه ! ورسره منم.))
پر کوچ کېناست، البوم یې راپرانست، په البوم کې د شپږم عکس په لیدو یو دم ورپېږد بد: ((څه !؟ نه، نه ! دا نه شي کېدای... دا هغه نه ده.))
صابر خپلې سترګې وموښلې او بیا عکس ته ځیر شو: ((نه، نه ! دا هغه نه شي کېدای...دا هغې ته ورته ځوک ده... هو... هو هغې ته ورته... توبه توبه دا څه بد فکر مې وکړ، خدایه ته مې وبښې. دا هغه نه شي کېدای.))
پنډې پرې غږ وکړ: ((ته راکړه، دا ځوک دې خوښه کړه، چې خولې یې درباندې ماتې کړې.))
البوم یې له صابر نه واخیست او ورغبرګه یې کړه: ((اوهو ! قیامتي مال دې خوښ کړی، خود به خولې درباندې ماتېږي، دا ښځه نه ښاپیرۍ ده، ټول په همدې پسې مړه مړه دي. ته هم همدا غواړې؟))
صابر په هماغه چرتي حالت کې ځواب ورکړ: ((هو ! همدا غواړم، همدا شېبه، هغه د سرو زرو سیټ هم ورته ورکوم.))
پنډه موسکۍ شوه: ((هغه خو اوس نشته، تر غرمې دمخه تللې. دا به څنګه شي هغه هره هفته دوه درې ورځې رخصتي کوي، خو ځه خیر ته

بل سبا راشه ! مګر ګوره، چې ډک جېب راشې، د دې مرغۍ نرخ تر نورو لس چنده اوچت دی، ومې ویل که نه قیامتي ده.))
صابر په منډه له اپارتمان نه ووت. په لاره کې له ځان سره په ګډو وډو سر شو: ((نه، زما شکریه داسې نه شي کېدای. هغه مې په مئینتوب کړې ده، ټوله دنیا مې ترې ځار کړې، هغه هم راسره مینه لري، ما د هغې په خاطر د واده په اوله هفته پلار او مور پرېښودل او د هغې په خوښه مې په دربیم مکروریانو کې ورته کور واخیست. نه، نه ! هغه دا نه شي کېدای. هغه بل څوک ده.))
صابر په همدې فکرونو کې کور ته ورسېد. د زنګ تڼۍ یې کېکاږله. مېرمن یې په خوب وړو سترګو ور پرانست. تر سترې مشې وروسته صابر نېغ د خوب کوټې ته لاړ، له لنډ سوچ وروسته یې په ډېره مینه د شکریې له ملا نه لاسونه تاو کړل: پوهېږې ما درته سیټ...))
خو شکریې یې خبره غوڅه کړه او لاسونه یې له خپلې ملا ایسته کړل: ((اوس څمله، زه لږه ستړې یم، ته هم ستړی ښکارې. بیا یوه اوونۍ کور کې اوسه چېرې مه ځه.))
تر نیمې شپې پورې صابر اړخ په اړخ اوښته رااوښته او د خپلو فکرونو په جنګ کې راګېر و. سهار وختي د خسر کور ته لاړ، هلته یې له نورو جلا خپل مشر اوښي ته یې ټوله کیسه وکړه. لومړی یې اوښی پرې په غوسه شو، یوه کلکه څپېړه یې ورکړه، خو وروسته یې ورسره ومنل، چې هغه کور ته ورسره لاړ شي.

د شپې صابر د پښېمانۍ احساس وکړ، چې ولې يې خپل اوښې خبر کړ، که دا خبره درواغ وخېژي بيا به څه کوي؟ دی په همدې سوچونو کې و، چې شکريه يې خوا کې نږدې کېناسته او په ناز ناز يې وويل: ((پرون شپه مې هسې درسره ټوکه وکړه، ته خپل کار ته لاړ شه. دا غټ سيټ، چې دې اخيستی پيسې خو يې بايد ورکړې.))
صابر لکه، چې دا خبره يې هيڅ نه وي اورېدلې، په خندا وويل: ((شکريه جانې ! يوه هيله...؟))
ـ څه؟
ـ ګوره که نه ! دوه درې کاله وشول، نور بس دی. زړه مې غواړي، چې يو ماشوم ولرو. ته به هم له دې يوازېتوبه خلاصه شې.
شکريې پرې بړچ وهل: ((پام ! څلور کاله به نور هم دا خبرې نه کوې، ته لکه، چې نه غواړې زه ځوانه او ښايسته پاتې شم.))
صابر غوسې ونيو، خو هيڅ يې ونه ويل، بړستن يې په ځان راکش کړه: ((زه ويده کېږم، چې سبا د وخته بيا ځم.))
سهار وختي له کوره ووت. په ښار کې له څو ساعته اخوا دېخوا ګرځېدو وروسته يې له خپل اوښي سره يو ځای د پنډې ښځې د کور لاره ونيوله.
پنډې ور پرانست او هغوی يې کور ته ننه ايستل: ((اوهو تاسو خو دوه ياست، پيسې مو هم دوه چنده کېږي.))

له دې خبرې سره یې هغوی هماغې کوټې ته وروستل، چې تېره ورځ یې صابر کېنولی و. له ناستې سره سم یې د قیامتي شهزادګۍ صفتونه راواخیستل. د پنډې لا په صفتونو خوله خلاصه وه، چې د وره له پرانستل کېدو سره د عطرو خوشبویي کوټې ته راننوته، په هغې پسې په رنګینو جامو کې یوه ښځه راننوته. د هغې له راننوتو سره پنډې وویل: ((زموږ د نجونو ملکه راغله...))
پنډه لا په خبرو لګیا وه، چې صابر له خپل بغل جیب نه زاړه اخبار کې نغښتې چاړه راوویسته، خو اوښې یې لاس کلک ونیو او په بل لاس یې مخ ته له پرتې کڅوړې له ځان سره راوړی بوتل راوویست. شکریه د خپل ورور او خاوند په لیدو بې سیکه پر وره تکیه شوه او سترګې یې رډې رډې راووتې. په همدې شېبه کې ورور یې په ټول قوت د بوتل سر پرانست او ټول تېزاب یې د هغې پر مخ وشیندل.

+++

له پېښې کلونه وروسته اوس هم صابر کله کله د زړو مکروریانو پر هماغه لاره تېرېږي او د سرک تر غاړې د ناستې درو بزګرې پلو ته، چې مخ او غاړه یې په تېزابو سوزېدلي او په سترګو څه نه ویني، یوه نیمه روپۍ وراچوي او کله هم هسې ترې تېرېږي.

وری ۱۳۷۷

بدل شوی سړی

تر ډېرو ټلفونونو او ټينګار وروسته يو وکيل راسره ومنله، چې د ځانګړې مرکې لپاره راډيو ته راشي.
له وعدې سره سم، يو ساعت وروسته، د پارلمان له ودانۍ نه لږ څه وړاندې له موټر نه ښکته شوم او وکيل صاحب ته مې زنګ وواهه. هغه ډېر ځنډ وروسته ځواب راکړ: ((څوک يې؟))
- وکيل صاحب ! زه، هغه ژورنالست يم، تاسو ويلي وو، چې له موټر سره درپسې درشم.
- اوهو ! دا خو مې هېر و. زه خو د يو وزير صاحب کور ته راغلی يم.
- صاحب ! زما او ستاسو مرکه...
هغه زما خبره پرې کړه: ((پسې ګرځه مه، ځه يوه بله ورځ به درشم.))
- صاحب ! دا ځانګړې مرکه ده.
- چې ځانګړې ده، وي دې، څه قيامت خو نه راښکته کېږي.
- نه ! صاحب ! وبښئ، ما دا نه غوښتل، چې تاسو خواشينی کړم.

- نو څه؟
- صاحب ! خبره داسې ده، چې دغه مرکه باید دا نن وشي.
- چې نن ونه شي څه؟
- صاحب ! تاسو خو پوهېږئ، چې...
- د تاسو ژورنالستانو هم څومره یاد دي، زه تلفون قطع کوم، ومې ویل، چې وزیر صاحب سره ناست یم.
- صاحب...
- هلکه دا صاحب، صاحب پرېده، زه نه شم درتلی، بل څوک پیدا کړه.
- صاحب ! له ډېرو وکیل صاحبانو سره وغږېدم، خو څوک حاضر نه شول ، ویل یې، چې جلسې یې ډېرې مهمې دي او راتلی نه شي.
- نو زما یې څه!
- صاحب ! هیله کوم. خیر دی له وزیر صاحب سره تر خبرو وروسته راشئ.
- زه لکه، چې درته ښه اوزګار ښکارم، زه نور کارونه هم لرم، نه شم درتلی.
- وکیل صاحب هیله کوم.
- زما خبرې ته پام نه کوې او همدا وایې هیله کوم، هیله کوم، پرې مې ږده، زه وزیر صاحب نه شم خپه کولی ...

په تلفون کې مې یو بل غږ تر غوږ شو ، خو سم پرې پوه نه شوم. وکیل وویل: ((هلکه ! ته یو شیبه صبر وکړه ، چې وزیر صاحب څه وایي.))
دوې دقیقې وروسته هغه وویل: ((زموږ مجلس دې راخراب کړ، په خپلو خبرو دې د وزیر صاحب زړه هم تنګ کړ، بس د وزیر صاحب په خبره دا یوه بله پیاله چای هم څښم او درځم، خو ګوره، چې ډېر وخت مې ونه نیسې.))
- ډېره مننه وکیل صاحب. زه تاسو ته په تمه یم، په خیر راشئ.
په ډېرې خوشالۍ دفتر ته راغلم. د راډیو مشر خپل دفتر ته وغوښتم. همدا ، چې دفتر ته یې ننوتم، ویې ویل: ((ډېر ځنډ دې وکړ، مېلمه دې څه شو ؟))
-صاحب هغه راځي.
- راځي !؟ یعنې څه، ته خو ورپسې تللی وې.
- هغه بل ځای ته تللی و ، ویل یې، چې له هغه ځایه سیخ زموږ دفتر ته راځي.
- څه وخت راځي، ورځ تېرېږي، ته به هغه څه وخت ایډیټ کوې او ارزیابۍ ته یې سپارې. سبا سهار د وخته باید نشر شي.
- بس لس پنځه لس دقیقې وروسته به راشي.
- ته بیا ورته تلفون وکړه، ورته ووایه، چې وخت کم دی او موضوع مهمه ده.

د مشر له دفتر نه ووتم، مبایل مې له جېب نه راوویست، چې وکیل صاحب ته زنګ ووهم، خو ژر پښېمانه شوم، چې هسې نه له غوسې نه هیڅ را نه شي. تر یو ساعته پورې ځو ځلې تر وره پورې لاړم او راغلم. رخصتۍ ته نږدې د ارزیابۍ د مسوول دفتر ته لاړم او هیله مې ترې وکړه، چې زما په خاطر لږ وروسته کور ته لاړ شي. کور بې ودان راسره یې ومنل.
لس دقیقې وروسته همدا ، چې د دفتر کارکوونکي کور ته د تګ په خاطر یو یو له خپلو شعبو راووتل او زه د دفتر له وره سره ولاړ وم، د ارزیابۍ مسوول راته زنګ راوواهه: صابره ! چېرته یې؟ مېلمه دې لکه، چې معلوم نه شو.
- نه صاحب هغه راځي، خیر دی فقط یو څو دقیقې نور هم.
هغه په کړس کړس وخندل او ویې ویل، چې د مېلمه تر راتګه پاتې کېږي، خو دا اند ښننه یې په زړه کې راواچوله، چې که وکیل صاحب هیڅ رانه شي بیا به څه کېږي؟ دې اند ښننې سره سل زړونه مې یو کړل او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. دا ځل هغه غوږۍ ژر پورته کړه: ((هلو ! شله ژورنالسته څنګه یې؟ بس دا دی ستاسو د راډیو په کوڅه کې یم.))
دا ځل د هغه په اواز کې ډېره مینه او خواخوږي وه. لکه ښځي، چې بدل شوی وي.

بیا بیا مې ترې مننه وکړه او په بېړه کوڅې ته ووتم. هغه له یو لکسس موټر نه راښکته شو او زما په لیدو یې وویل: ((ته لکه، چې هماغه شله یې؟ هغه په ما ، چې ډېر زورور دی؟))
ما له خوشالۍ نه دوه درې ځلې سترې مشي ورکړه او دواړه د سټډیو په لور روان شوو. هغه په تګ تګ کې وویل: ((ستا خبره خو په ځمکه نه شم غورځولې، خو ګوره، چې مرکه لنډه ونیسې، زه د شپې یو ځای مېلمه یم، کور ته هم باید لاړ شم، چې جامې بدلې کړم.))
ـ بس لس دقیقې وخت مو نیسم، زیات نه.
د راډیو د مشر او د ارزیابۍ د مسوول دفترونه سټډیو ته نږدې وو، د مېلمه په لیدو دواړه وغوړېدل. زه او وکیل صاحب سټډیو ته ننوتو. مرکه لږه اوږده شوه. زما پوښتنې لنډې وې، خو وکیل صاحب د هرې پوښتنې لپاره اوږده ځوابونه ورکول. غوښتل مې ځینې نورې پوښتنې هم ترې وکړم، خو د وکیل صاحب د مېلمستیا او د ارزیابۍ پر مسوول د نه ناوخته کېدو په خاطر مې د مرکې د ختمولو لپاره ځان چمتو کاوه، خو وکیل صاحب ګرم راغلی و او هر وار، چې ما ویل وکیل صاحب ډېره مننه، چې زموږ راډیو ته... ، خو هغه به سم د واره راغبرګه کړه، چې رښتیا ته صبر، چې یو څه مې را په یاد شول. په همدې همدې کې ښه ځیر وم، چې د ارزیابۍ مسوول هر پنځه دقیقې وروسته راته او خپل لاسي ساعت ته به یې اشاره وکړه. مرکې پوره ۴۵ دقیقې دوام وکړ. کله، چې ووتو د ماښام خړه لګېدلې وه. زړه کې مې تېر شول، چې

وکیل صاحب ونه وایي رابانديې ناوخته دي کړه. خو نه، هغه څه ونه ویل. وکیل صاحب د وره په طرف په تګ تګ کې موسکی شو او ویې ویل: ((ښه سړی راته ښکاره شوې، له همدې خاطره یوه خبره درسره شریکوم.))
- مهرباني وکړئ صاحب، دا ستاسو شفقت او اعتماد دی، خو وبښئ، چې مرکه لږه اوږده شوه.
- نه پروا نه کوي، خو ګوره تاسې ژورنالستان خو بلا خلک یاست، له هغې خبرې به خبر شوی یې؟
- له کومې خبرې؟
- ګوره ! زه چې له وزیر صاحب سره ناست وم، یو چا ورته په ټلفون کې وویل، چې د انتخاباتو کمیسیون غواړي د ولسي جرګې انتخابات په خپل وخت وشي. نو مقصد فکر دې وي، هم مې مرکو ته راغواړه او هم نوره مرسته باید راسره وکړې!

۱۳۸۸/۱۰/۵

چلنج

د دربیم ځل لپاره مې د خپل مبایل د مسیج تنۍ کېکاږله، چې ناجیې ته د خپل زړه خبره ولیکم. دې سره یو ژور سوچ په مخه کړم. زړه نازړه شوم او له ځانه سره مې وویل: ((نه، نه ! هغه راته ګرانه ده، د هغې کرکه هم راته مینه ښکاري. نور نو نه شم کولی، ما خو دا نه ګڼله، چې هغه دې داسې راسره واخلي.))

دا فکر څکه راسره پیدا شوی و، چې تېر وختونه او یادونه دغسې وو، چې هیڅا به هم دا نه ګڼله، چې زه او هغه په کوم شي سره وران شو. ښه مې په یاد پرې یوه ورځ ارین، چې زما او د هغې تر منځ ولاړه وه، ویې ویل: ((هغه به هم ورځ وي، چې زه تاسې دواړه له یو بل نه خپه او په جنګ وګورم.))

ما هیڅ ونه ویل، خو ناجیې په کړس کړس وخندل او ویې ویل: ((ته به همداسې ارماني پاتې شې.))

که څه هم د اریني دې خبرې یو څه اند ښننه غوندې راته پیدا کړې وه، خو د ناجیې خبرې مې زړه ته قوت ورکړ.
ناجیه ډېره ترخه وه، خو زړه یې راته سپین او له مینې ډک ښکارېده. له کومې ورځې، چې هغه زموږ دفتر ته راغله، نېوهېږم ولې ورځ په ورځې راته ګرانېده او د خپل زړه هره خبره مې ورسره شریکوله. د دې لپاره، چې هغه رانه کله خپه نه شي، هره خبره مې یې ورسره منله او هغې هم د خپل ژوند ډېرې پټې او ښکاره راسره شریکولې. کله کله به ما څوروله هم. کله، چې به مې ډېره په تنګوله، هغه به موسکۍ شوه او یوازې همدومره به یې ویل: ((خاینه))
زه او هغه سهار او ماښام یو ځای په موټر کې سره تلو او راتلو، د هغې هڅه، جرئت او پرخپل ځان باور، ور ته نور هم ورنږدې کړی وم.
زما سګرټ څکل یې نه خوښېدل، خو دا یې نه راته ویل، چې سګرټ پرېږده، ځکه دا سې احساس مې کاوه، چې هغې په دا سې ویلو نه خپه کولم. خو کله کله به یې، همدا چې دفتر ته راورسېدو، زموږ یو بل همکار ته، چې هغه هم زیات سګرټ څکول، ویل: ((ته او صبور ریل ګاډي یاست، ټوله ورځ تاسو یاست او سګرټ څکول.))
کله کله به د هغې دې خبرې هڅولم، چې سګرټ پرېږدم، خو ډېر ژر به مې یوه بله خبره زړه ته لاره وکړه: ((سګرټ خو به پرېږدم، خو بیا به دا خبره څوک راته کوي، چې: ((ریل بیا چالان شو.))

د هغې له خولې دا د ریل بیا چالان شو، خبرې ډېر خوند راکاوه او نه مې غوښته، چې د هغې د اورېدو خوند له لاسه ورکړم.
د هغې خوش سلیقه ګي او ځان ته رسېدنې، د هغې بل کمال و، خو ما ته یو ازې په زېړو جامو کې ډېره ښکلې او ښه ښکارېده، ځو پلا مې دا خبره ورته وکړه، چې په نورو جامو کې ښه ښکارې، خو زه دې، چې په زېړو جامو کې ګورم، روحي ارامي ترلاسه کوم. زما له دې خبرې سره به هغه په خندا شوه او وبه یې ویل: ((خاینه ! ته خو هیڅ سلیقه نه لرې.))
یوه ورځ هغې یو څه په غوسه راته وویل: ((اخر ته مدیر یې، داسې خړپړ او بې سلیقې مه ګرځه، لږ خپل ځانته رسېږه.))
خو ما دا دی ترننه هم داسې کوښښ نه دی کړی، چې په موډ برابره دریشي وکړم او یا روښانه رنګداره یخن قاق واغوندم. بده خو لا دا، چې هغه هم ډېره په دې ځورېږي او کله کله راته غوسه هم پرې کوي، چې ولې زه له دریشۍ سره کرمیچې او یا ساقداره بوټان اغوندم.
ناجیه ډېره با استعداده او پرکاره وه، پر دې ډېر خوشاله وم، چې هغې په خپلو هڅو وخت په وخت ارتقا کوله او دا راته خوند راکاوه، چې ورته ویل مې، زه درسره یم، امر ستا منډې زما. هغه به هم خوشاله وه، خو هیڅکله یې هم کوښښ نه کاوه، چې زه دې په ډېر کار ستړی شم.
هغې زما خپګان نه غوښت او ما د هغې. د یو بل د خوشالۍ لپاره مو د یو بل ځینې خبرې هم زغملې، خو نپوهېږم ولې هغه کرار کرار لا پسې

جدي کېده، ژر په غوسه کېده او په مالي چارو کې يې ډېر حساس برخورد کاوه. موږ دواړه يوه جمعه بعد په دفتر کې نوکريوال کېدلو او د جمعې د ورځې مصرف ډېر ځله ما سره او کله کله به هم له هغې سره وه.

سبا ته جمعه او د هغې نوکري وه، په تېره جمعه کې ما پنځه ويشت روپۍ زياتې لګولې وې او هغې ځو واره راته وويل، چې د مصرف پنځه ويشت روپۍ کمې دي، هغه پوره کړه، بيا يې راکړه. ما هغه پيسې پوره کړې او ور مې کړې. په دې مې زړه يو څه مات شو، په دې نه، چې ولې مې پنځه ويشت روپۍ زياتې لګېدلې وې او تاوان مې ورکړ، خپه په دې وم، چې ولې يې دا خبره راکلکه کړه او ويې ويل: ((زه پوره پيسې غواړم، تا خاني کړې، تاوان يې پخپله ورکړه.))

مياشت وروسته، چې دا ځل پيسې له هغې سره وې، پنځوس روپۍ په کې کمې وې، چې ما ته يې راکړې. زما له خولې هسې خبره ووتله، چې ولې دا پيسې کمې دي. زما له پوښتنې سره هغې سمدستي راغبرګه کړه: ((نپوهېږم، چې نورې څنګه لګېدلې دي.))

دې خبرې نه وم ځورولی، چې پيسې ولې کمې دي، خو د هغې دې خبرې ډېر وځورولم، چې په ډېر عادي ډول يې وويل، چې نپوهېږم، څنګه هغه پيسې لګېدلي دي. هغه شېبه خو دې خبرې دومره اغېز رابانديې نه و کړی، خو وروسته وروسته يې زړه را ته خوږ او په خيال کې له هغې سره لګيا شوم: ((هغه تېره جمعه تا د پنځه ويشت روپو په

خاطر، کلک ونیولم خو دا ځل، چې تا تر ما دوه چنده پیسې لګولې دي. ځان نه ملامتوې.))
دا خپګان ډېر راسره پاتې نه شو، ځکه ما هغه منلې وه، چې با جرئته، کاریګره او د پاک زړه خاونده ده او تر ټولو ښه خبره راته دا ښکارېده، چې زما دوسته د اوچت شخصیت څښتنه وه او داسې ژوند یې کړی و، چې هیچا هم ورته د خو ګوته نه شوای نیولای.
ناجیه ځکه راته ګرانېده، چې زما د خوشالۍ لپاره یې ډېر څه کول. یو پلا داسې څوک یې مقرر کړ، چې په پوهنتون کې یې درس وایه، خو چنداني سواد یې نه درلود. ما هغه له ځان سره ونیو. خو یوه ورځ مې ځان پر دې ملامت کړ، چې ولې مې هغه راووست. خو بیا هم څه، چې مې زده وو، له هغه سره مې شریکول.
یوه ورځ هغه په مقایسوي ډول زما او د ناجیې ترمنځ د ورتیا خبره وکړه او ویې ویل:
((د متن په لوستلو کې ته تر صبور صاحب ډېره ښه یې.))
هغې یوازې هغه ته وکتل او نور یې څه ورته ونه ویل. تر هغه یو ساعت وروسته زه د سرمقالې په لیکلو بوخت وم، چې هغه راغی او ویې ویل:
((ته مه خپه کېږه! ما خو یوازې دومره غوښتل، چې د هغې صفت وکړم او هغه ما رسمي مقرر کړي.))
د هغه دې خبرې ځکه غوسه راوسته، چې نیت یې راته ښه ښکاره نه شو. یو ماسپښین ما څه پاڼې کتلې، چې هغه برابرې کړې وې. هغه پاڼې د ډېر ایډیت له کبله د قلم په رنګ سرې شوې وې. هره کرښه کې

يې پنځه شپږ غلطۍ وې. هغه مې ورته ورکړلې، چې د متن سمولو لپاره يې کمپيوترکار ته ورکړي. څو شيبې وروسته هغه په بېړه راغی او ويې ويل: ((دا کمپيوترکار ګوره او پر ژورنالست خبرې کول.))
ما وپوښتل: ((ولې څه شوي؟))
- هغه را ته وويل، چې دا متن به دې اول خپل مدير ته ورکاوه، چې په کمپيوتر کې يې اصلاح کاوه، يو ځلي کار دوه ځلي راباندې کوې. ستا سر د کار نه دی، چې کار نه درځي، ولې زموږ ماغزه خوري.
-دا خو يې بد نه دي ويلي، ته هم منې، چې خطا ستا ده، خو زه کمپيوترکار سره هم خبرې کوم.
زما له وروستۍ خبرې سره د هغه رنګ بدل شو. زه او هغه د ډيزاين شعبې ته لاړو او پوښتنه مې وکړله، چې څه خبره وه. مخکې له دې، چې کمپيوټر کار څه ووايي نورو وويل، چې ژورنالست ملامت دی. هغه سر ښکته اچولی و او هيڅ يې هم نه ويل.
ما ور ته وويل، چې کار داسې نه کېږي، خلک له ځانه مه خپه کوه. دا ستا د زده کړې ورځې دي، هڅه وکړه، چې کومه غلطي در نه و نه شي. هغه ښښنه وغوښته او تر ما مخکې د ډيزاين له شعبې ووت.
يو ساعت وروسته مې په خپل کمپيوتر کې د مجلې نوې ليکنې او رپوټونه لوستل، چې هغه راغی او ويې ويل: ((استاده! زه نور په راډيو کې اقتصادي خبرونه نه وايم.))

ما ور ته وویل، چې څنګه ستا خوښه وي، خو د خبرونو له مسوول سره وغږېږه.
ډوډۍ مو یوځای سره وخوړله، تر ډوډۍ وروسته هغه وویل: ((استاده! زه نور ستړی یم، نور نو دلته کار نه شم کولای.))
ما پر ولي وډباوه او ورته ومې ویل: ((خپل کار دې کوه، ځان ورسوه، اضافي خبرو پسې ګرځه مه.))
نږدې مازیګر له اداري مدیر سره ناست وم او خبرې مې ورسره کولې، چې هغه راغی، خپل موقتي کارت یې، چې موږ ورکړی و، پر مېز ګوزار کړ: ((زه نور دلته کار نه شم کولای.))
ما ډېر ټینګار وکړ، چې هغه خپل کارت بېرته واخلي، خو هغه په منډه له اداري دفتر نه ووت. هغه سبا ته رانغی، په بل سبا هم زه منتظر وم، چې ګوندې راشي.
په وروستیو کې د هغه په راوستلو، خوښ نه وم. ځکه هغه پسې شا په هر چا پسې خبرې کولې، پلانکی داسې دی او پلانکۍ داسې ده. ټوله ورځ یې غیبت یې کاوه. یوه پلا یې زما د دوستې په اړه هم یوه داسې خبره وکړه، چې قریب و د هغې ناکاره خبرې په سر هغه له ګریوانه ونیسم.
په هغه ورځ هم، زه او هغه د اداري له مشرې ناجیې سره ناست وو، که څه هم ما غوښتنه وکړه، چې مشره دې لومړی له هغه سره وغږېږي او بیا زه ورځم او خپلې خبرې کوم. خو هغې ونه منله او موږ یې سره مخامخ کېنولو. هغه خپل ځان ته د برائت ورکولو لپاره په دروا غ ویلو

شروع وکړه. دوه ځلې، چې ما به ویل خبره خو داسې ده، هغه به وویل، هو وبښئ، استاد ربښتیا وایي.
مشرې ډېر ټینګار وکړ، چې هغه معاف کړم، خو د هغه دروا غو په دې اړه زه دې پرېکړې ته ورسولم، چې هغه معاف کولای نه شم، خو که اداره هر تصمیم نیسي زه په کې څه نه وایم.
وروسته راته معلومه شوه، له دې کبله، چې ولې ما د هغې په وینا، هلک ونه باښه، سخته خپه شوې ده.
له هغې ورځې وروسته د دې لپاره، چې خپله خپه دوسته بېرته پخلا کړم، هڅه مې کوله، د هغې حتی یوه خبره هم پر ځمکه ونه غورځوم. خو هغې ورځ په ورځې راسره خپګان زیاتاوه.
دا هرڅه په ډېره منډه زما له سترګو تېر شول.
زړه را ته وویل، چې دوسته مې په زړه کې راسره پخلا ده، ځکه په دې وروستیو کې زما د ناروغتیا له کبله ډېره خپه وه او زه یې اړ کړم، چې ډاکتر ته لاړ شم. نو ومې پتییله، چې ځان ته د هغې د توجه له کبله خامخا ورته یو مسیج ولیکم.
مسیج مې ولیکه: ((قدرمنې ناجیې ! سلامونه.
له ډېرې مودې مې زړه، ما دې ته هڅوي، چې تا ته دا کرښې ولیکم.
له څه کم دوو کلونو راهیسې فکر کوم، چې زه خپله یوه غښتلې، متجربه، پر خپل ځان متکي او بااستعداده دوسته، چې د مشرې خور په حیث مې زړه کې ځای لري، له ځانه خپه وینم. ایا ته کولای شې، چې

هغه دوسته مې راسره پخلا کړې او هغه دوسته مې بېرته راته راکړې، چې زه هر وخت پرې ډېر حساب کوم.))

پر دې مسیج ډېر وخت تېر شو، خو ما د هغې کوم غبرګون ونه لید، همدا تېره اوونۍ، چې هغه چېرته روانه وه، ما ورنه وپوښتل، چې ایا زما مسیج دې ترلاسه کړی.

هغې وویل: نه

- ما دا لس ورځې کېږي، چې یو مسیج درلېږلی دی. خو څه له سره به یې درته ولېږم.

-مه یې لیکه، همدا سې یې راته ووایه.

-مخامخ یې درته نه وایم، وېرېږم هسې نه زړه مې مات شي.

ما هملته د هغې ترمخه یو ځل بیا هغه مسیج ورولېږه. خو ونه رسیده، فکر مې وکړ، چې د مبایل حافظه اوږد متن نه شي اخیستی. په همدې فکر مې خپل مبایل هغې ته پرېښود، چې هغه مسېج زما په موبایل کې ولولي.

هغه ورځ زه په کار بند وم او هغه په بېړه له دفتره وتلې وه، ما ورته زنګ وواهه: ((هغه مسېج دې ولوست؟))

-ومې لوست، خو خبره په کې ګونګه ده، هغه دوسته دې څوک ده؟

-ولې نوم یې لیکلی!

-زه پوهه نه شوم!

-ته د مسیج د پیل کلمه ولوله، بیا هغه پېژنې!

هغې په کړس کړس وخندل: ((ای خاینه))
ما فکر وکړ، چې دوسته مې بېرته خپله شوه، يو څه روحي ارامي مې ترلاسه کړه، خو لس ورځې ورځې وروسته، چې هغه بېرته له سفر نه راغله، د راتګ په دويمه ورځ يې خپل زړه راکلک کړلم، چې ورشم او ترې وپوښتم، چې زما د دوستې خبره څنګه شوه. هغې مخامخ راته وکتل: ((هغه دوسته دې نه درسره پخلا کېږي، زه دې هغه دوسته، چې ګمان يې کاوه ته به په هر وخت کې د هغې پړه په ځان منې، نه شم پخلا کولای. ځکه هغې پر تا دومره ډاډ درلود که کوم قتل وکړي نو پړه به يې ته پر غاړه اخلې.))
زما سترګې راډکې شوې، کومه رواني ناروغي مې، چې درلوده لا پسې زياته شوه.
تر ډېر ټينګار وروسته هم هغې ونه غوښتل، چې زما دوسته ما سره پخلا کړي.
نهيلی اړ کړم، چې له شعبې يې ووځم. له دروازې چې وتلم، ورته مې وويل:
((ايا رښتيا ته زما هغه دوسته ما ته نه راکوې.))
ـ نه ! دا سخته ده، چې هغه دې بيا دوسته شي.
ـ خير ! ته خو وايه، خو زه خپله دوسته بېرته ترلاسه کوم.
هغې وويل: ((ځه دا دې زما او ستا ترمنځ چلنج وي.))
۱۳۸۸/۸/۲۳

نوې جامې

ماشوم پـه منډه کـوټې تـه راووت. خپلو جامو تـه یې وکتـل، خپل واسکټ یې پورته پورته وغورځاوه او په پوزه یې د یوې ژورې ساه پـه اخیستو سره ښکته پورته کوټې تـه ځیر شو، خو چې څوک یې ونـه لیدل، یو سوړ اسویلی یې وکېښاو لـه ځانـه سره یې وویـل: ((همدلتـه ودرېږم، جمال به راشي، جامې به مې ورته ښایم.))

ډېر ځنډ هلته ودرېد، خو جمال راونه وت. زړه یې تنګ شو. کرار کرار د کوټې برې خواته وخوځېد او له خپل کور نه څلور پنځه کوره وړاندې یوې دروازې ته ودرېد. دروازه نیم کښـه وه، غوښـتل یې ننوځي، چې یـو سـور لنـډ کـروزر مـوټر، چې تـورې ښیښـې یـې درلـودې پـه زورور بریک د هغه ترخنګه ودرېد. د موټر شاتنۍ دروازه خلاصـه شـوه، یـو د اوږدو وېښتانو خاوند په بېړه ترې راښکته شـو، د سترګو پـه رپ کې یې هغه په غېږ کې ونیو او بېرته په منډه موټر ته وخوت.

ساعت وروسته، ماشوم، چې په یوه تیاره کوټه کې د یو زوړ چپرکټ پر سر پروت و ، په سد شو. خپلې سترګې یې وموښلې او غږ یې وکړ: ((جماله ! راشه، جامې مې وګوره.))
د هغه له دې خبرې سره د څو تنو خندا او شور و زوږ کوټه په سر واخیسته. هغه نبغ پر خپل ځای کښناست. اوتر اوتر یې هاخوا دیخوا وکتل. د کوټې په بر کنج کې یې په شپږو تنو نظر پرېوت، د ټولو اوږده اوږده وېښتان او ببرې ږیرې وې. د هغوی په لیدو وویرېد ، خپلو سترګو ته یې لاسونه ونیول او یوه او چته چیغه یې کړه.
د هغه له چیغې سره هماغه سړي، چې په زوره یې موټر ته خېژولی و ، له مټه ونیو ، په زوره یې ځان طرف ته راکش کړ او پوزې ته یې دستمال ونیو.
ماشوم بېرته بې سده شو. د هغه له ژر بې سده کېدو سره یو تن، چې په کوټه کې په یوازنۍ اینښې څوکۍ ناست و ، چټک راپاڅېد ، د خپل ملګري له لاسه یې دستمال واخیست او خپلې پوزې ته یې له نږدې کولو سره هغه لرې خطا کړ: ((توره ! مواد تېز دي، دا ځل دې لکه، چې په رښتیا هلک له دنیا تېر کړ، څو ځلې مې درته وویل، چې لږ مواد کاروه، ګمان نه کوم، چې ژوندی پاتې شي.))
تور کټ په خندا شو: ((سرداره ! ته هسې غوسه کوې، مواد قوي نه دي، ماشوم کمزوری دی.))

ـ هلک د مړې کورنۍ دی، کمزوری نه دی، خو که مړ شو، دا ځل دې مشر نه بښي، موږ به هم درسره خراب شو، دعا کوه، چې د مشر تر راتګه...
سردار لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې، چې د دوی پیره دار ملګری کوټې ته راننوت: ((مشر راورسېد، په حویلۍ کې له چا سره په ټلفون کې لګیا دی.))
له دې خبرې سره د شپږو واړو ملګرو رنګونه والوتل. سردار د ماشوم د زړه او ملګري یې د هغه د پښو او لاسونو په مښلو لګیا شول او یو بل یې پر مخ او به شېندلې. خو هرڅومره کوښښ یې، چې وکړ ماشوم په سد نه شو. سردار خپل لاسونه سره ومروړل او تور ته یې بد بد وکتل: ((اوس به څه کوو؟ مشر به یې خامخا له پلار سره ټلفون کې خبرې کړې وي، ته خو ختم یې، موږ به هم برباد شو.))
د مشر په انتظار کې ټولو شېبه په شېبه وره ته کتل، خو د مشر پته ونه لګېده. سردار خپل ساعت ته وکتل، خپل لوښتکي ملګري ته یې، چې د ماشوم پر مخ او به شیندلې، وویل: ((قدو! ته ورشه وګوره، چې مشر ولې وځنډېد؟ هغه خو یو ولس نیمې بجې، چې راغلی او اوس دا دی دولس بجې دي.))
قدو د اوبو جک تور ته ورکړ او لا له ځایه نه و پاڅېدلی، چې د هغوی پیره دار ملګری بیا کوټې ته راننوت او ویې ویل: ((مشر بېرته لاړ، ویل یې، چې نیم ساعت وروسته راځي.))

د هغه له دې خبرې سره په ټولو کې لړه ساه ورغړېده او بیا په بېړه بېړه د ماشوم د پښو او لاسونو په مښودلو بوخت شول.
د اذان تت غږ تر غوږ شو، خو ماشوم لا هم بې سده پروت و. سردار له ځایه راپاڅېد، کوټه یې څوځلې ګزوپل کړه، یوه ژوره ساه یې واخیسته، د کوټې بر کونج ته لاړ او له څوکۍ سره نږدې ودرېد، غاښونه یې وچیچل او په لړلوړ اواز یې، غږ وکړ: ((توره، دلته راشه !))
تور وېرېدلی د هغه مخې ته ودرېد، ده یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((زړه خو مې غواړي، چې تا هم په دې ماشوم پسې له دنیا تېر کړم، زموږه ټوله خواري دې په اوبو لاهو...))
د سردار له دې خبرې سره ور پرانستل شو او مشر کوټې ته راننوت. د هغه له راننوتو سره د شپږو واړو په وجود لړزه ننوته او ځوړند سر د هغه مخې ته ودرېدل. مشر پرته له دې، چې دوی ته وګوري، په خوشالۍ یې وویل: ((د بېړې کارو، خو افرین، ښه مو ترسره کړ.))
هغه یو ګام د خپلو ملګرو خوا ته نږدې شو او په کړس کړس یې وخندل: ((غوړه مړی ده، ډېره غوړه، ها ها ها))
مشر ښه شېبه همداسې وخندل، خو چې ملګرو یې د خندا ملګرتیا ونه کړه، حیران حیران یې ورته وکتل، د هغوی ځوړندو سرونو هېښ کړ: ((څه خبره ده، ماشوم چېرې؟))

د مشر له غوسې سره د ټولو واروپار نور هم خطا شو. سردار وویل: ((ص... صصا...صاحب. ما...ما...ماش... ماشوم...ام...ام...))
د سردار له ام ام سره ماشوم نالښت پيل کړ او د هغه له نالښت سره ټولو په یوه خوله وویل: ((ماشوم بې خوبه و، ویده و. ها ها ها))
مشر ماشوم ته ورلنډ شو، په ځیر ځیر یې ورته وکتل: ((جالبه ده، د مړې کورنۍ او دومره خوار؟))
د مشر له دې خبرې سره تور، سردار ته وکتل او ویې ویل: ((ما خو ویل، چې ماشوم کمزوری دی، خو تا نه منل.))
مشر هغه ته مخ واړاوه: ((مطلب؟))
- صاحب ! سردار ما ته په غوسه و، چې...
- چې څه؟
چې قوي مواد مې استعمال کړي
- نو څه؟
- هغه فکر کاوه، چې دوا ماشوم وژلی.
مشر په خندا شو: ((ښه ! نو یوه شېبه مخکې ځکه ګیډړان شوي وئ؟))
سردار ورغبرګه کړه: ((هو صاحب ! زه خو بیخي وبربدلی وم. تور چې کوم مواد کاروي، ډېر قوي دي.))
مشر تور ته مخ وروا ړاوه: ((خبیثه ! یو ځل خو مې وبښلې، بیا نه را نه خلاصیږې.))

د مشر په غوسې تور اوار ورپړ ډېد:((صه...صه.. صاحب ! زه...زه احتياط...کوم، او...س...اوس مې...هه...هه... هم قوي مه...مه...مواد... نه دي استعمال کړي، تا...تاسو خپله هم وويل، چې ما...ما...ماشوم کم...کم...کمزوری دی.))

مشر د دې لپاره، چې د تور وارخطايي کمه کړې وي، په کړس کړس يې وخندل او خوله يې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو د ماشوم د نالبنت له کرار کرار کمېدو او بيا بې سده کېدو سره، خبره يې په خوله کې وچه شوه. وارخطا او په ځير ځير يې هغه ته وکتل. د ماشوم رنګ سپين اوښتی و. ژر يې د هغه پر سينې غوږ کېښود. يو دم راپاڅېد، تور يې تر لغتو او سوکانو لاندې ونيو: ((ژوندی دې نه پرېږدم.))

پر تور سر وګرځېد او درز پر ځمکه پرېوت. مشر، سردار ته مخ واړاوه. سردار يو قدم شاته شو. خو دی د هغه له څنګه کرار تېر شو، د ماشوم تر څنګه کېناست، ښه شېبه يې هغه ته وکتل، بيا بيا يې د هغه پر سينې غوږ کېښود، خو چې کوم غږ يې وانهورېد، ويې ويل: ((د تاسو خبيثانو د لاسه مې غټه مړی له خولې ووته. خو خير ما ته هم جبار وايي، يو به هم رانه ښه ورځ ونه ګورئ.))

هغه څه شېبه غلی غلی ماشوم ته وکتل، بيا يې ورغبرګه کړه: ((ما يې پلار ته ټلفون وکړ، هغه ومنله، چې پنځه لکه ډالر راکوي، خو ويل يې، چې يو ځل بايد له خپل زوی سره خبرې وکړي. زه يې پېژنم ډارن دی، خو ډېر ډاډه ښکارېده، هيڅ وارخطا نه شو.))

تر څه سوچ وروسته یې بیا غږ اوچت شو: ((ولې به وار خطا کېده، هغه ته پنځه لکه ډالر څه دي، لوی تاجر دی. ویل یې، همدا چې له خپل زوی سره خبرې وکړي، کوم ځای، چې زه ورته وښییم، پیسې به هلته راوړي.))
د ماشوم له ځنګه پاڅېد او په قدم وهلو بوخت شو: ((که اوس ورته ټلفون وکړم او هغه له خپل زوی سره خبرې وغواړي، بیا څه وکړم.))
له دې خبرې سره غوسه ورغله، پر سردار یې ټوپ وکړ، هغه یې له ګرېوانه ونیو، خو مخکې له دې، چې پر هغه وار و ګوزار وکړي، د ماشوم غږ اوچت شو: ((مورې، مورې.))
د هغه له غږ سره، جبار د هغه خوا ته ورمنډه کړه، په ډېره خوشالۍ یې هغه په غېږ کې ونیو، بیا خپلو کسانو ته یې مخ واړاوه: ((بچ شوئ، بچ شوئ، ماتم بند، وخاندئ.))
نور هسې موسک شول، خو تور چې لا هم پر ځمکه پروت و، پخپل لستوڼي یې خپله په وینو ککړه خوله پاکه کړه، په زوره زوره یې وخندل. جبار پرې غږ وکړ: ((اوس خانده، خو د ښځو هم نه یې.))
ماشوم اوبه وغوښتې. جبار هغه له غېږې راښکته کړ، پر چپرکټ یې وغځاوه او قدو ته یې وویل: ((هله ژر شه، یوه یخه پیپسي راوړه.))
جبار پخپل لاس هغه ته پیپسي ورکړل، ماشوم کرار کرار سترګې وغړولې، خو د جبار او د هغه د ملګرو په لیدو بیا په چیغو شو.

جبار د هغه په خولې لاس کېښود: ((چوپ، چوپ ! وېرېږه مه، نوره پیپسي هم خورې، در یې کړم؟))
ماشوم لومړی د پیپسي بوتل او بیا اوتر اوتر جبار او د هغه ملګرو ته وکتل. جبار هغه کېناوه او د پیپسي بوتل یې ورته ورکړ: ((خوره، خوره !))
ماشوم په رېږدېدلو لاسو د پیپسي بوتل واخیست، پیپسي یې په جامو چپه شوه. د جامو په لمدېدو سره یې بوتل ایسته خطا کړ: ((زما جامې. زما جامې.))
جبار، د هغه پر سر لاس تېر کړ:((ژاړه مه، نوې جامې درته راوړو.))
ماشوم موسک شو: ((نوې جامې؟))
-هو ! نوې او ډولي جامې
ماشوم ته د جبار دې خبرې لکه، چې خوند ورکړ، تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((هغه به جمال ته ښکاره کړم.))
-جمال ! جمال څوک دی؟
-انډېوال مې. هغوی ځي.
-ښه، ښه ! ځي، چېرته ځي؟
-هغه هره ورځ نوې جامې اغوندي.
جبار په شکمن نظر ورته وکتل: ((ستا څه نوم دی؟))
-اجمل
-د پلار دې څه نوم دی؟

ـ شریف
د شریف د نامه په اورېدو ، جبار چورتي غوندې شو او په تریو تندي يې له ماشوم نه وپوښتل: ((تا وې د پلار نوم دې شریف دی؟))
ماشوم وډار شو: ((هو ! ش... شه... شریف.))
جبار بیا وپوښتل: ((تا ووې، چې جمال دوی ځي؟))
ـ هو ، ځي.
جبار په بېړه بېړه خپله ږیره وګروله. د ماشوم له څنګه راولاړ شو ، په غوسه غوسه يې سردار ته وکتل: ((اوو خبیثه ! ماشوم څه وايي؟))
سردار په وارخطايي وویل: ((صص...صا...صاحب ! تت... تا... تا چې څه ویلي وو...مو... موږ هغسې...))
د سردار خبره لا نه وه بشپړه، چې د جبار د مبایل زنګ اوچت شو ، ژر يې غوږ ته کړ: ((وعلیکم، ژر ووایه، څه خبره ده؟... څه، دا هغه هلک نه دی، څه د کراچیوان زوی دی...دا څه بد کوې هغوی همدا اوس پرواز وکړ !؟))
جبار ټلفون په دیوال وویشت او سردار ته يې بد بد وکتل: ((خبیثه ! ما خو درته ویلي وو ، چې ډېر پام کوه.))
جبار په زوره زوره خپل لاسونه ومروړل: ((زما چې بېړه وه، خو همدا مصیبت و ، چې هغوی روان وو. اخ ، اخ نو ، چې څه درسره وکړم.))
دې سره جبار د سردار مخ ته سوکان ونیول او چې هغه يې په ډېرو وهلو وهلو پر ځمکه وغورځاوه، پر نورو يې شروع وکړه او تر هغه يې

ووهل، چې وینې پرې راماتې شوې. د هغو په چیغو او بغارو ماشوم هم په چیغو شو. جبار د هغه په لوري لاړ، هغه ته یې هم یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((سپیه ! تا ته چا ویلي وو، چې د هغوی د کور ترمخه ودرېږه.))

***

خړ ماښام، ماشوم خپل کور ته نږدې، په عمومي سړک کې د یوې کراچۍ ترڅنګه، مور مور نارې وهلې او په چیغو چیغو یې ژړل.
۱۳۸۷/۲/۲۰

فرمان

سیما د خپل مېړه په لیدو ، چې په دوو چګسونو ، په ډېرې خوارۍ ستړې، ستومانه او اوتر پر دروازه راننوت، په منډه د کور د خاوندې له کوټې د هغه مخې ته ووته، هغه یې له لاسه ونیو او کرار کرار خپلې کوټې ته وخوځېدل.

په تګ تګ کې سیما له ځانه سره لګیا شوه:((ښه شو ، هغه دې په دار کړي، زجر کشه دې کړي))

مېړه یې ځای په ځای ودرېد:((ځوک ښیې، د چا خبره کوې، که د هغه ظالم خبره کوې، هغه ځوک په دار کولای نه شي. زه خو اوس هم حیران یمه، چې هغه وخت څنګه ونیول شو او بندي شو.))

د خاوند له دې خبرې سره، د څو شېبو مخکې خوشالي یې یو دم په غم بدله شوه، په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او د اسې ورو ورو د کوټې په لور وخوځېده، ته وا ډېر دروند پېټی پر ولو وړي.

د کوټې په یو کنج کې غلې کېناسته او په ژړا سر شوه. خاوند یې هم نږدې ورسره کېناست او ویې ویل: ((ژاړه مه، مه خپه کېږه، هسې ناپامۍ کې مې دا خبره له خولې ووته. ما ته خپل سوګند په یاد دی، زه بیا هیڅکله هغه خبره نه در په یادوم، خو تا څه دا سې خبره وکړه، چې ما ویل د هغه خنځیر زاني خبره کوې.))
سیما، چې د خپل خاوند زرګل په خبره کې د خپګان نښې ولېدې، خپلې اوښکې یې پاکې کړې: ((نه ! ما د هغه خبره نه کوله.))
- نو د چا خبره دې کوله، څه شوي دي؟
سیما سره له دې، چې غم او خپګان یې په څېره کې ښکاریدل، په یو څه خوشالي یې وویل: ((د کور خاوندې ویل، چې یو چا په بل ځای کې یوه وړه نجلۍ بې عزته کړې او رئیس جمهور حکم کړی، چې هغه زاني ژر ونیول شي. کاش، چې اعدام یې کړي، کاش نور د ژوند هیڅ څکه ونه کړي.))
سیما تر څه شېبې چوپتیا وروسته، ورغبرګه کړه: ((د کور خاوندې ویل، چې رئیس جمهور ډېر په غوسه دی، خپل حکومتیان یې، چې په دې خبره چپ پاتې وو، له وظیفې ایستلي دي.))
خاوند یې یو سوړ اسویلی وکېښ: ((ډېر یې ښه کړي، خو ...))
- هو ! ډېر یې ښه کړي، وایي، هغه زاني د پارلمان د وکیل زوی دی، د چا وس پرې بر نه دی، خو خدای رئیس جمهور پرې بر کړ، کاشکې تل همدا سې بر واوسي.

خاوند يې هم، چې ساړه ساړه اسويلي کښل، لاسونه په دعا پورته کړل:((خدايه ! ته دا ظالمان نيست و نابود کړې. له نورو نه مې خو تمه پرې ده. اوس به څه کوو.)) دا وروستۍ جمله يې تر شونډو لاندې ووې.
له دې دعا سره، چې اوښکې يې په سترګو کې رغړېدې، ها خوا ديخوا وکتل او له سيما نه يې وپوښتل: ((لښته چېرې؟))
- هغه د کور له خاوندې سره کالي مينځي. خدای دې خير ورکړي، ډېره ښه ښځه ده، موږ په زوره په کار کې ورسره لاس کوو.
- ښه کوئ، خدای دې ورسره ښه وکړي، که دوی ځای نه وای راکړی څه به مو کول، زما د لاسه خو هيڅ نه کيږي، د جوارو د پوليو په خرڅولو خو ژوند سخت دی.
سيما ته لکه، چې څه ورپه ياد شوي وي، له خپل خاوند نه يې وپوښتل: ((رښتيا خيريت خو و، چې نن دومره ډېر د وخته راغلې؟))
خاوند يې له ځان سره راوړې غوټه شاته کېښوده او تر څه سوچ وروسته يې وويل: ((خير و خيريت دی. څه خبره نه شته، د جوارو پولۍ خرڅې شوې، زه هم راغلم.))
سيما غوټې ته په کتلو چورتي غوندې شوه، غوښتل يې څه وپوښتي، خو خاوند يې ورته وويل، چې چای ورته دم کړي. هغه همداسې چورتي له کوټې ووته. د هغې له وتلو سره زرګل په سوچ کې لاړ او له

ځانه سره لګیا شو: ((خدایه ! ته ورحمېږې؛ دا خواره هسې اسره کوي.))
د ماسختن تر لمانځه وروسته همدا ، چې تیاره ښه په خوربېدو شوه او ټول خپلو بسترو ته لاړل، سیما بیا دعا ګانې شروع کړې: ((خدایه ! زموږ مشر، زموږ پاچا ته نور زیات قوت هم ورکړې، دومره قوت، چې دا سې زانیان او ظالمان له تېغه تېر کړي.))
له همدې دعا ګانو سره د دوو کلو مخکې پېښې یې زړه ولړزاوه او هغه شپه یې وریاده شوه، چې د سیمې قوماندان مازیګر مهال له خپلو څلورو ټوپکوالو سره د دوی پر کور راننوت او همدا چې د دې پر څوارلس کلنې لور لښتې د هغه نظر پرېوت، خپل یو ټوپکوال یې په اوږه وټپاوه او ورته یې وویل، چې ډېر بد یې، رښتیا دې ویلې وو، نجلۍ ډېره ښایسته ده، د ګلو لښته ده، لښته. او کله یې، چې دې ته وکتل ورغبرګه یې کړه: ((خود به ښایسته وي، چې مور یې ښکلې ده.))
د دې شپې په یادېدو سره وربېږدېده، لړزې ونیوه، سترګې یې رډې رډې راووتې او د نه نه ! مه کوئ ! په ویلو سره یې هغه شپه په سترګو کې انځور شوه، چې قوماندان د دې لور لښتې ته ورلنډ شو، غبرګه یې ترې چاپېره کړه او هغې کوټې ته یې، چې پلار یې شل و شوټ او زبون وهلی ناست و ، ننویسته. خو همدا چې پر توشکه یې څملوله، دې پرې ور ټوپ کړه، خو د قوماندان ساتونکو راکلکه کړه. قوماندان خپلو

ساتونکو ته مخ ورواړاوه او ويې ويل: ((دا يې ستاسو ، خپلې مزې وکړئ !))

دوی ډېرې چيغې وکړې خو چا يې مرستې ته راونه دانګل. قوماندان د کوټې سر او اخر کې خپل ټوپکول درولي وو.

هغې ته وریاد شول، چې خاوند يې په يو کنج کې ناست و ، دا هر څه يې کتل او ژړل يې. يوه پلا يې سره له دې، چې له ځايه نه شوی پاڅېدی، لړځه وخوځېد ، خو يوه ټوپکمار د ټوپک په کنداغ وواهه او په سر يې وينې راماتې کړې.

هغې ته دا هم ور په ياد شول، چې په سبا يې سل زړونه يو کړل او پر قوماندان يې عريضه وکړه. له ډېرو منډو ترړو وروسته يې غږ واورېدل شو او قوماندان سره له خپلو ټوپکيانو ونيول شو. د زړه اور يې هغه وخت لږ سوړ شو ، چې په قوماندان دولس کاله بند وخوت، خو دغه خوشالي يې يوازې هماغه ورځ او هماغه د محاکمې شپه وه. ځکه له محکمې نه تر راستنېدو سمدستي وروسته په کلي او کوڅه کې خلکو ورته په بل نظر کتل او ځمکې ځای نه ورکاوه. اخر مجبوره شول، چې خپله کډه بار او ډېر لرې لاړ شي.

دې ته هغه شپه هم وریاده شوه ، چې له خپل کلي نه د وتو په شپه کې يې کوښښ وکړ، چې خپل ځان او خپله لور ووژني، خو خاوند يې په عذرونو عذرونو له ځان وژنې منع کړلې او ورته يې وويل، چې له دې کلي څخه به ووځي، ډېر لرې به ولاړ شي او هېڅکله به دا پېښه سره نه يادوي.

سیما ټوله شپه په اوښلنو سترګو په دعاګانو سبا کړه. د ملا له اذان سره له خپلې بسترې راولاړه شوه، اودس یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې خپل لاسونه لپه کړل: ((خدایه ! ته زموږ مشر ته ډېر قوت او زور ورکړې، دومره زور او قوت، چې هیڅ زاني او ظالم ژوندی پرې نږدي.))
کله چې یې جای نماز راټول کړ، غوښتل یې د چایو بندوبست وکړي، خو خوب پرې غلبه وروړه او خپلې بسترې ته لاړه. دم شېبه کې یې سترګې سره ورغلې. خوب کې یې د قوماندان د محکمې ورځ ولیده، چې تر محاکمې وروسته یې پر دې سترګې رابرګې کړې او ویې ویل: ((زه ببرته راګرځم، بیا به ګورو. یو به هم د ژوند څکه رانه ونه کړئ. تاسې درې واړه به له تېغه تېر کړم. بد مې وکړل، چې په هماغه ورځ مې ختم نه کړئ.))
سیما په بل اړخ واوښته او ویې لیدل، چې قوماندان له بنده خلاص شوی، په لتهه کې یې د دوی پته لګولې او پر کور یې راننوځي، یوه تېره توره یې په لاس کې ده او مخامخ د کوټې برکنج ته د دې د مېړه په لور ځي، توره پورته کوي، لومړی ښي لاس او بیا یې چپ لاس له بېخه پرې کوي. دا چیغه کوي او له چیغې سره نېغه پر خپل ځای کیني. خاوند یې ترې پوښتي: ((څه خبره ده، لکه چې کوم بد خوب دې ولید.))

سیما څه ونه ویل، له خپله ځایه راولاړه شوه، حویلۍ ته ووته، څو شېبې هاخوا دیخوا وګرځېده، چې لږه ستړې شوه، د خپلې کوټې ترڅنګ نغري ته کېناسته، او ریې بل کړ او بیا مخ په قبلې ودرېده او لاسونه یې لپه کړل:((خدایه ! راپېښې کړې، هغه ظالم دې ټول عمر په زندان کې وي، که راخوشې شي، موږ به درې واړه له تېغه تېر کړي.))
له دې سره اوتره شوه، خو ژر په ځان کابو شوه: ((نه، نه ! هغه به تل په زندان کې وي، اوس خو زموږ مشر داسې کسانو ته په غوسه دی، هغه نه پرېږدي، نه یې خوشې کوي.))
دې فکر یو څه زړه ورکړ، چای یې دم کړ او کوټې ته ننوته. زرګل خپل څادر په ولو کړ، خو ژر یې بېرته خطا کړ او پر دېوال تکیه شو. شېبه په شېبه پریشانۍ پسې اخیسته. د زرګل له دې حالت سره سیما وارخطا شوه: ((څه شوي؟ څه خبره ده، له پرونه ساز نه ښکارې؟))
زرګل، څو ځلې خوله جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر به پښېمانه شو. لښته هم د هغه ترڅنګ کېناستله: ((پلار جانه ! څه خبره ده، ولې دومره پرېشانه یې؟))
خو هغه هیڅ هم نه ویل. لښتې او مور یې څو څو ځلې دا پوښتنه تکرار کړه، خو بیا هم هغه څه ونه ویل. سبا سهار، چې له خوبه پاڅېدل، سیما هغه راکلک کړ: ((زړه مې چوي، ولې پرېشانه یې، څه خبره ده، څه شوي، ولې څه نه وایې؟))

هغه تر ډېر ځنډ وروسته، خپله چوپتیا ماته کړه: ((دې ته حیران یمه، چې اوس به چېرته لاړ شو.))
سیما په بېړه وپوښتل: ((ولې، څه شوي، چې له دې ځایه ولاړ شو؟))
هغه یو سوړ اسویلی وکېښ: ((لکه، چې دعاګانې مو بې اثره وې؟))
ـ دا څه وایې، صفا خبره وکړه.
د هغه سترګې اوښـلنې شوې: ((پرون په بازار کې خلکو ویل، چې قوماندان د رئیس جمهور په فرمان خوشې شوی.))
۱۳۸۷/۲/۱۸

هغه لاندې کښېښنوئ !

مازیګر څلور بجې وې، له دېرو مخابرو او ټلفونونو ستړی شوی وم، غوښتل مې یو څه د وخته کور ته لاړ شم، چې مخصوص ټلفون وشرنګېد ، غوږی مې جګه کړه:

- السلام علیکم
- وعلیکم السلام
- امر وکړئ !
- ګل خانه ! ته یې؟
- هو ، صاحب زه یم
- هلکه ! ګوره ! د حاجي استاد په نوم یو څوک درځي، هغه لاندې کښېښنوه ! زه هم دا دی در روان یم
- ښه صاحب

په منډه ـ منډه له دریم منزل نه را کښته شوم او قراول ته مې ځان ورساوه، لس دقیقې وروسته یو لوکس، غوښن او سپین چکی سرې،

چې یوه زینتي امسا یې په لاس کې وه له ټکسي موټر نه راښکته او ورو ـ ورو زموږ خوا ته رانژدې شو، بې واره مې ترې وپوښتل: ((حاجي استاد خو نه یې؟))

- هماغه یم

زه ترې مخکې شوم او ورته و مې ویل: ((ما پسې راځه !))

سړي ښه ـ ښه وویل او ورو ـ ورو راپسې را روان شو.

په لار کې مې له ځان سره ویل: ((دې خوارکي به څه کړي وي، بد سړی خو نه ښکاري، خو ساده ځکه دی، چې پخپله ځان د بلا خولې ته ورکوي.))

شا ته مې وکتل، هغه ډېر کرار ـ کرار قدمونه اخیستل او داسې ډاډه ښکارېده لکه، چې کومې په زړه پورې مېلمستیا ته راغلی وي.

څو ګامه وروسته مې بیا شا ته وکتل، هغه راپسې ورو ورو راروان و او په ځېر ـ ځېر یې شاوخوا چمن او دفترونو ته کتل.

ما ته داسې را معلوم شول لکه د چمن ګلانو، چې خوند ورکړی او غوا ړي سیل یې وکړي، زړه مې ورته ډېر تنګ شو: ((دا څه ! کوې، راچټک شه، پر ما ناوخته کېږي، کور ته روان یم.))

هغه سر وخوځاوه او لږ چټک ګامونه یې را واخستل، دواړه د تحقیق خانګې ته ننوتو، د تحقیق مشر ته مې وویل: مشر صاحب په ټلفون کې امر وکړ، چې دا سړی لاندې کېنوئ !

د تحقیـق مشـر د هغـه د مکمـل شـهرت تـر اخیسـتو وروسـته خپـل مرستیال ته امر وکړ، چې هغه په لومړۍ نمبر کوټه کې بند کړي.
حـاجي اسـتاد، چـې د بنـد او کـوټې خبره واورېـده، ټنـډه یـې ګـونځې ګونځې شوه او په قهر او وارخطایۍ یې وویل: ((دا څه وایاست، ولـې مې بندي کوئ، څه خبره ده !؟))
هغه غوښتل نور هم څه ووایي خو د تحقیق مشر پرې برګ شو: ((ډېر مه غږېږه، پاڅه او زما له ملګري سره لاړ شه، که نه بیا به دې خوښ شم.))
مرستـیال هغه له مټه ونیو او پـه کوټـه کې یـې واچاوه. کلـه چې یـې ور ورپسې بند کړ، زه نیغ د خپلې شعبې خوا ته وخوځېدم. په لومړي منزل کې د ادارې د مشر یـو تـن ساتونکی مې ولیـد، چې د مقام د دفتـر لـه دروازې سره ولاړ دی، ترې ومې پوښتـل: ((مشـر صاحب خـو بـه نـه وي راغلی؟))
هغه لنډ ځواب راکړ: ((نه!))
له ساتونکي سره مې مخه ښـه وکـړه او خپـل دفتـر تـه لاړم، مخـابرې او ټلفونونه مې سره منظم کړل او بې له دې، چې راتلونکي نوکریوال ته تم شم شعبه مې کولپ کړه او په بېړه کور ته روان شوم.
تـیاره مابښام و، چـې د کـور ور وټکېـد، ووتـم. ور، چـې مـې پرانیسـت، زموږ د کار ځای دوه تنه ساتونکو له وتو سره سم لـه مټـه ونیـولم او پـه ډېره غوسـه یـې د موټر خـوا تـه کش کـړم، یـوه تـن یـې وویـل: ((رئـیس صاحب عاجل غوښتی یې.))

-څه؟ رئیس صاحب غوښتی یم؟ ولې، خیریت خو به وي؟
دغو ساتونکو که څه هم په اداره کې راسره ډېره ښه وضع کوله خو دغه شېبه یې لکه، چې هغه هرڅه هېر کړي وي، په غوسه شول: ((ډېر مه غږېږه، موټر ته وخېژه، ناوخته دی!))
-زور مه کوه، مټ دې راخوږ کړ، پخپله خېژم، خو دومره ودرېږئ، چې کور ته احوال ورکړم. په ډېرو زاریو مې ساتونکي مجبور کړل، چې کور ته ننوځم. کور کې مې احوال پرېښود او له ساتونکو سره ریاست ته ورغلم، کله چې د رئیس صاحب دفتر ته ننوتو، هغه زما په لیدو په ډېره غوسه ساتونکو ته وویل: ((دا بې ادبه عاجل لاندې کېنوئ، زه به بیا وروسته ورسره حساب کتاب کوم.))
په وتو-وتو، کې مې یو نظر حاجي استاد ولید، چې په بر سر کې ناست دی او مخې ته یې رنګارنګ خواړه او مېوې کتار ایښې دي.
ساتونکو، چې له دفتره راوویستم، د حاجي استاد غږ مې واورېد، چې رئیس ته یې وویل: ((خیر دی، څه یې...))
د تحقیق شعبې ته ننوتو د تحقیق مشر، چې ډېر خپه او غوسه ښکارېده، مخامخ راته ودرېد او ویې ویل: ((رښتیا چې ګنګس الله خان یې، ځوک همداسې کوي، موږ دې په مشر باندې بې ابه کړو.))
ما ورته وویل: ((ولې؟ څه خبره ده؟ څه مې کړي؟...))

ما خپلې خولې پاکولې، چې د تحقیق مشر وغرېد: ((دغه دی، څه مې کړي؟ نور به څه کوې؟ یو معزز سړی د رئیس صاحب استاد، حاجي استاد دې بې ابه کړ، لا وایې، چې څه مې کړي؟))
- ولې؟ نو په دې کې زما څه ګناه ده؟ رئیس صاحب پخپله امر وکړ، چې لاندې یې کېنوئ.
- رئیس صاحب خپله شعبه در ښولې وه، نه لومړی لمبر کوټه.
- زه نو، څه پوهېدم؟ هغه خو تل ((لاندې)) کلمه نظارتخانې ته کاروله.
- ډېر مه غړېږه، که نه د رئیس صاحب د قهر کوفت له تا وباسم.
له دې خبرو سره د تحقیق مشر خپل ساتونکي ته وویل:((هلکه، ژر شه، دا ګلی په لومړي لمبر کوټه کې بند که.))
۱۳۷۷

کوبای چوپان

غلام همدا چې د کمپنیو بازار ته راورسېد ، پسونه یې یو ګوټ ته ځای سره راپنډ کړل، لارویو ته یې مخ ورواړوو او په پرله پسې لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه په درې زره، درې زره، یو...))
د پسونو په لیدلو د م شېبه کې ګڼ لاروي له پسونو چار چاپېر ودرېدل او یوه لاروي، چې په پسونو پسه ډېر شوق لاس تېراوه؛ وویل: ((درې زره لږې زیاتې نه دي؟ که په دوه دوه زره یې راکړې، دوه درې به درځنې اخلم.))
- که مجبوره نه وای، په اته زره مې هم نه خرڅول، لږ انصاف وکړه.
- خوښه دې، ما د خپلې وسې خبره وکړه.
غلام شاوخوا ته ځیر ځیر وکتل او تر لږ سوچ وروسته یې لاروي ته وویل: ((په دوه زرې یې په دې شرط درکوم، چې څلور پنځه پسونه یوځایې واخلې.))

د غلام له دې خبرې سره دوه درې نورو لاریو هم غږ وکړ: ((چې دوه زرې یې راکړې موږ هم دوه دوه درځنې اخلو.))
هغه لا نهه لس پسونه نه وو خرڅ کړي، چې دوو پولیسانو د خلکو له منځه د پسونو په خوا لاره وکړه. یو پولیس لومړی ښکته پورته غلام ته وکتل او بیا یې وویل: ((پسونه دې خپل دي؟))
غلام، چې په خوشالۍ د خرڅو شویو پسونو پیسې جېب ته کولې ځواب ورکړ: ((هو! خپل مې دي، زما چې نه دي نو د چا دي؟))
بل پولیس پر یو څرب پسه لاس کېښود: ((دا په څو؟))
غلام، چې نوی ځیر شو، پېژندونکی پولیس دی، وویل: ((نورو ته دوه زره، ستاسو بیا، چې څومره خوښه وي.))
پولیس په خندا شو: ((یو زر درکړم؟))
غلام خپلې لاړې تېرې کړې او په موسک انداز یې وویل: ((له تاسو چا پیسې غوښتي، څومره، چې راکوئ.))
پولیسانو دوه زره افغانۍ هغه ته ورکړې او درې پسونه یې له ځانه سره مخکې کړل. یو پولیس په تګ تګ کې شاته وکتل: ((وارخطا کېږه مه، پاتې پیسې دې درته راوړم.))

د پولیسانو له تلو سره غلام یو ځل بیا شاوخوا ته وکتل او په لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه یو نیم زر... یو پسه یو نیم ...یو...))
د غلام له دې خبرې سره پنځه شپږ کسانو له خپلو جیبونو پیسې راوکښلې او هر یوه، دوه دوه درې درې پسونه واخیستل. غلام هره شېبه د پولیسو لارې ته کتل. یو خریدار، چې نږدې ورسره ولاړ و، ورته وویل: ((دا بیا بیا څه شي ته ګورې؟))
هغه یو ځل بیا هغې لارې ته وکتل او ویې ویل: ((پولیسو لکه، چې پاتې پیسې وخوړې.))
له دې خبرې سره یې پاتې شپږو پسونو ته وکتل او ناري یې کړې: ((هلئ واخلئ! پنځه پنځه سوه.))
د هغه له دې غږ سره هغه سړي، چې په دوه دوه زره پنځه پسونه اخیستي وو او هغه یې موټر ته خېژول، پرې غږ وکړ: ((هئ، کوبایه! په ما دې ولې قیمت خرڅ کړل؟))
ـتا خو هغه ښه یې واخیستل، دا پاتې خو ډنګروکي...
هغه لا خپله خبره نه وه بشپړه کړې، چې یو چا یې له شا نه پر اوږه لاس کېښود: ((دا پسونه دې خپل دي؟))
غلام ځواب ورکړ: ((زما، چې نه دي نو ستا دي!؟))
خو همدا، چې یې شا ته وکتل او پر هغو دوو پولیسانو او د هغوی پر قوماندان یې سترګې ولګېدې، ژبه یې ونښته: ((هو...ه ...و... ه... و ... ص.. ص..صا...صاحب، دا .... دا مې خپل دي.))

- ته په همدې کوبای پتلون، غاړکۍ، شینکاک بوټان او غوړ کاکل دا کارو بار کوې؟ ما خو تر اوسه کوبای چوپان نه و لیدلی.
- قس... قسم خورم، په والله چې... خپل مې ...دي، له مجبوریته یې... خرخوم، مور مې... سخته ناروغه ده... دارو درمل یې... پرې کوم.
-زما خو باور نه راځي.
- صاحب! با...با... باور وکړئ، درواغ ...نه وایم، همدا پرون... تره مې له کلي ...راته ...رالېږلي دي.
د پولیسو قوماندان خلکو ته مخ واړاوه او ویې ویل: ((هر چا ، چې پسونه اخیستي، بیرته دې یې راوګرځوي، زما په ګمان دا د غلا مال دی. نور به همدې شک په چپه لار راغلو ، چې حال معلوم کړو.))

***

پولیسو ، غلام له ځان سره حوزې ته بوته. ماسپین مهال پولیسو له کمپنیو سره نږدې له یوې وچې ځاه نه د یو دیارلس کلن شپانه مړی راوویست.

۱۳۸۳

له ځانه سره جنګ

سرور خپل لاسي څراغ ولګاوه او ورور ورو تاکاوۍ ته ښکته شو. ټول شيان ګډوډ او يو پربل پراته وو. له وره سره نږدې يې سترګې پر يوه غټ کتاب ولګېدې؛ راوايې خيست، ګردونه يې ترې وڅنډل او ښه شېبه يې ورته په ځير ځير وکتل: ((ډېر وخت کېږي، چې درنه لرې پاتې يم، ما خو نه غوښتل، چې دا سې دې ګردونو ته پرېږدم، د ډاکتر کېدو ارمان به مې همدا سې په زړه کې پاتې شي...))
کتاب يې خپلې سينې ته را جوخت کړ او څو پرله پسې ساړه ساړه اسويلي يې وکښل. هغه شېبه يې ور په زړه شوه، چې دوه درې کاله مخکې يې د کابل د طبي پوهنتون په لومړي ټولګي کې درس وايه او ډېر ځله به ټولګيوال ترې راتاو وو او ترې پوښتنې کولې.
سرور له خپل ځان سره لګيا شو: ((اوس او به له ورخه تېرې دي، هله ژر شه، شی راپيدا کړه، هسې نه چې وخت در نه تېر شي.))

کتاب یې بېرته پر خپل ځای کېښود او په ځیر ځیر یې اخوا دېخوا وکتل. ټول شیان یې لټ په لټ کړل. له ډېر لټون وروسته یې د تاکاوۍ په بر ګوټ کې تر نورو شیانو لاندې، څه تر سترګو شول.
موسک شو، لاس یې وروړاندې کړ، په ډېر کړاو یې مارتول راوویست او له ځانه سره یې وویل: ((همدا یې چاره کوي. زه نه یم ملامت. د هغه خوله باید نوره وربنده کړم، نوره نو حوصله نه ده راپاتې...))
سرور مارتول پر اوږه کېښود او کرار کرار د وره خوا ته وخوځېد. د وره ترخنګه یې بیا پر خپل کتاب سترګې ولګېدې. ښه شېبه بیا هم کتاب ته ځیر شو: ((ته خو ډاکتر کېدې، تا خو د نورو د سلامت او روغتیا لپاره درس وایه، نن څه وشول، چې مارتول پورته کوې؟ ها وایه دا څه وشول، ها وایه، ووایه؟))
پر سترګو یې تیاره راغله، ځای په ځای کېناست. مارتول یې یوې ډډې ته کېښود او پخپله پر دېوال تکیه شو: ((نه، نه! داسې نه کوم، دا قتل دی، زه اوس هم ورسره مینه لرم، خیر دی که لږ په زړه سخت دی. نه، نه! دا کار نه کوم.))
هغه څه شېبه غلی ناست و او پر مارتول یې سترګې ګنډلې وې. په هماغه چورتي حالت کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((څه!!! لږ په زړه سخت دی!؟ نه، نه! هغه جابر دی، پر جابر رحم کول ناروا ده، ناروا؛ نه یې پرېدم.))

دې سره رپېندی شو ، ودرېد ؛ خو د وجود د ډېرې رپېدا له کبله يې خپل ځان کنټرول نه کړای شو او ډېر ژر بېرته کېناست. رنګ يې سور شو ، سترګې يې سرې وا وښتې او له دې سره په ګډوډو لګيا شو: ((نه، نه ! د رحم وړ نه دی، پر چا رحم وکړم، پر هغه، چې مور يې را ته درست عمر په سره تبې کېنولې وه او پر دود وهلې چای يې يوه ورځ او شپه نهره ساتلې وه.))

سرور ته ورياد شول، چې پلار يې د هغه مورپر دې خبرې تر سختو وهلو ټکولو وروسته پر تود منقل کېنولې وه، چې ورته ويلي وو نور دې کور ته چرسيان او قماربازان نه راولې، سرور ته په ياد شول، چې له دې وهلو ټکولو څخه وروسته د هغه مورکۍ تر ماښامه ساه ورکړه: ((اخ، مورجانې ما وبښه. ما خو دا ګڼل، چې ستا زګېروي به اخر هغه مجبور کړي، چې تا روغتون ته بوځي. زه څه خبر وم؛ کاش، چې ما پخپله ډاکتر ته بېولې وې. اخ، مورجانې ! ما وبښه، ما وبښه.))

سرور په راوتلو سترګو لومړی مخامخ دېوال او بيا يې تر خپل څنګ ايښې مارتول ته وکتل. پر مارتول يې لاس راکش کړ: ((ښه يې ويلي: سزای قروت آب ګرم... څه ! دا څه وايې، پام چې داسې ونه کړې... ښه به شي... څنګه به ښه شي... رحم پرې په کار نه دی... پر چا رحم وکړم، هغه نه اصلاح کېږي، که کېدای زما د مور له مرګه پس به اصلاح کېده او ځوانه جانه خور به مې د هغه له لاسه د بل قمارباز لاس ته نه کېناسته او بيا به هسې سر په سارا کېده نه.))

سرور په ژړا شو، خپل و ښښتان يې کلک په لاسونو کې ونيول او پرله پسې يې اسويلي وکښل: ((اخ خورجانې ! ته چېرته يې، ته خبره يې، چې ستا تر واده وروسته مشر ورور مو هم کور پرېښود او تر ننه يې درک نه شته، اوس ما هم کور پرې ايښی او دوې وړې خويندې مو درانه درانه کارونه کوي، پلار ټوله ورځ بې غمه ويده وي. هغه يو دکان يې، چې و هغه يې هم په قمار کې بايللی.))

سرور خپل غاښونه وچيچل او بيا له ځانه سره بوخت شو: ((خورې ! ته پوهېږې، چې همدا نن، دا نن، چې جمعه ده، هغه ښځه په خوب ويده دی او زموږ وړې موسکا او رويا د سړک په سر خلکو ته سپېلنې دودوي. کله، چې زه له هغه ځايه تېرېدم، هغوی مې مخې ته ودرېدې، ويل يې، چې سهار د وخته پلار له خوبه پاڅولي او په وهلو ډبولو يې بې سبناري سړک ته ايستلي دي. خورې ته چېرته يې، زما خبرې اورې؟))

سرور خپلې اوښکې پاکې کړې، مارتول يې راواخيست او راولاړ شو. له تاکاوی نه په وتو بيا په سوچ کې لاړ: ((نه، نه ! داسې مه کوه؛ هرڅه، چې وي وړې ورسره خوندي دي. څه؟ وړې ورسره خوندي دي، د څه خوندي دي، هره شېبه وهل ټکول، اوښکې او وينې، نه، نه ! نه يې پرېږدم... نه داسې مه کوه، بې رحمه کېږه مه، ولې به بې رحمه نه شم، ولې به داسې نه کوم، که نه، نن شپه به هغه بل ظلم کوي.))

سرور وربېږد بېد: ((موسکا جانې ! پلار څه درته ویلي وو، چې که پرونۍ د سپندو ورکې شوې پیسې نن رانه وړئ بیا مو لکه مور په تود منقل کېنوي؟ نه، نه ! زه یې نه پرېږدم، تاسو غوسه مه کوئ، نن د دې غمونو سلسله ختموم.))
هغه کرار کرار دروازې ته نږدې شو. دروازې ته په ورنږدې کېدو سره یې مارتول پر ځمکه خوشې کړ، ور یې ببرته کړ، چې ووځي خو ژر ببرته پښه نیولی شو: ((نه خورکیو ! مه وېرېږئ. هغه تاسې نه په عذابوي.))
سرور خپل سر کلک ونیو: ((اوخو ما مه مجبوروئ که نه ! دومره ترې وېرېږئ، نه، نه ! بل چېرې مه ځئ. زه هغه نه پرېږدم، چې تاسې وځوروي، ومې ویل که نه ما مه مجبوروئ، چې ختم یې کړم، نه نه ! دا کار نه کوم، هغه مو نه وهي. څه ! دا مې څه ووې، نه یې وهي، ولې به یې نه وهي، ولې به یې پر تود منقل نه کېنوي، هغه خو څو ځلې دا کار کړی، ولې خپله وړه وربېره یې، چې ډېر ژړل پر تود منقل نه وه سوځولې. نه، نه ! نه یې پرېږدم.))
سرور په بېړه ځمکې ته ټیټ شو، مارتول یې راواخیست او په بېړه له تاکاوۍ نه بهر شو.

***

تېر مازیګر موسکا او رویا په نه زړه او وېره وېره کور ته راننوتې. رویا وویلې: ((نن خو بیا چا پیسې رانه کړې. پلار به مو بیا ووهي. راځه، چې بېرته لاړې شو. پیسې پیدا کړو.))
موسکا، چې په وېره وېره ورو ورو ګامونه اخیستل؛ کوټې ته ننوته. په کوټه کې د وینو او د خپل پلار د چغزي چغري شوي سر په لیدو یې چیغې کړې: ((پلار جانه! چا ووژلې؟))
۱۳۸۲/۷/۸

ایثار

همدا چې نثار له خپل مور او پلار نه جلا شو ، په بېړه يې تر هغوی مخکې ځان عمومي سرک ته ورساوه. يو ټکسي موټر ته يې لاس ونيو او ډرېور ته يې وويل: ((د نوي ښار پارک))
ډرېور په حيرانتيا ورته وکتل: ((نا بلده را ته ښکارې))
نثار پرې ورېږ شو: ((مطلب؟))
- ته چې ولاړ يې همدا د نوي ښار د پارک ساحه ده.
- اوه ! بښنه کوه، فکر مې نه و. ما وې ګني له خپل کور نه راوتلی يم. دريېم مکروريان ته مې بوځه.
موټر د وزير اکبر خان مېنې پنځه لسم سرک ته رسېدلی و ، چې نثار ډرېور ته وويل: ((که نه خپه کېږې ببرته مې پارک ته ورسوه.))
ډرېور موټر وګرځاوه او نثار يې په همهغه ځای کې ښکته کړ، چې څو شېبې مخکې يې پورته کړی و. نثار چې ښکته شو څو ګامه لا مخته نه

و تللی، چې پښه نیولی شو او په بېړه بېرته په شا راغی، په تګ تګ کې یې خپلو جېبونو ته لاس کړ او تر څو موټر ته رسېده یو پنځه سوه ګون یې د خپلې کرتۍ له ښي بغل جېبه رااوویست. همدا چې هغه یې ډرېور ته ورکړ، په چټکو ګامونو د پارک پر خوا رهي شو. ډرېور پرې غږ وکړ: ((وروره ! یو شېبه.))
نثار ودرېد: ((څه وایې؟ بیا خو مې څه سهوه نه ده کړې.))
ډرېور څه پیسې ورته ونیولې: ((هه ! ماتې پیسې دې واخله.))
نثار خپلې پیسې واخیستې، سر یې وخوراوه، یوه ترخه موسکا یې وکړه او بیا د پارک منځته ورغی، په تګ تګ کې له ځان سره لګیا شو: ((په کور کې به ډېر په تنګېدم، دلته ښه ده د ناهېدې دوی کور ته خو به نږدې یم. که تلفون وکړي، ژر به ورشم))
څو شېبې یې پارک ګز و پل کړ، شېبه په شېبه خولې پرې راماتېدې او چې لږ ستړی شو د پارک ختیځې برخې ته، چې څوک په کې نه ښکارېدل، ورغی. یو ګوښه ځای کېناست او له کېناستو سره سم یې د خپلې مور د څو شېبو مخکې خبرې په غوږو کې انګازې وکړې: ((زوی جانه ! نور نو ناهیده هېره کړه، نور نو د هغې د پلار سپکې سپورې نه شو اورېدلی.))
له دې خبرو سره د ناهېدې ژړغونی غږ یې، چې له کور نه د دوی له وتلو سره سم له خپلې مور سره غږېده، تر غوږ شو: ((مور جانې ! تا خو تر دا نن سهاره را ته ویل، چې دا ځل نثار دوی نه نا امیده کوئ، اخر

ولې مو داسې وکړل؟ مور جانې ! پاکه یې درته وایم زه بغیر له نثار نه بل چا سره واده نه کوم.))
د نثار په شونډو یوه موسکا خوره شوه: ((ناهید جانې ! چې ته زما په مینه ولاړه یې نو زه ولې زړه وخورم.))
خو د موسکا دا څپه یې ډېر ژر له شونډو والوته او د ناهېدې د پلار غوسه یې ټول وجود ولړزاوه: ((بې شرمې، بې حیا ! ته دومره شوې، چې اوس زما په مخکې خبرې کوې، تر اوسه خو مې څه درته نه ویل، وروسته له دې به درسره وګورم، که بیا مې دا خلک دلته ولیدل، زه به ستا او د هغوی خوښ شم. ته هغوی وګوره او مور. ما چې له چا سره لوظ کړی، هغه ته دې خامخا ورکوم، څه فرق کوي، چې همزولی مې دی او بله ښځه لري. شتمن دی شتمن.))
د مبایل زنګ یې د سوچونو لړۍ وشلوله، د موبایل د صفحې پر مخ د ناهیدې عکس ښکاره شو. په بېړه یې موبایل غوږ ته کړ او په ډېرې خوشالۍ یې وویل: ((ها ، وایه، ناهید جانې، ما هم همدا اوس غوښتل درته زنګ ووهم،... څه مور جانې ته یې، ناهیده چېرې؟... مورجانې ! زه ناهیده نه شم هېرولی،... څه هغه یې ووهله، کوټه کې یې بنده کړې، تا هیڅ و نه کړ؟ ...څه ته یې هم ووهلې... څه ...نه...نه ! ته موبایل ناهېدې ته وبسه، زه نه غواړم، چې ناهیده له لاسه ورکړم... هله ژر شه مبایل یوسه.))
ډېره شېبه وروسته نثار په مبایل کې په خبرو لګیا شو: ((نه، نه، داسې به نه کوې، زما پخاطر، پخپلې مینې دې قسم، خیر دی پلار به دې په

غوسه و، ګوره زما خبره واوره، بس دا دی درغلم... څه پلار دې راغی.
بلې بلې، اوف موبایل دې ولې بند کړ؟))
نثار خپل موبایل پر ځمکه خطا کړ، له خپله ځایه راولاړ او د ناهېدې دوی د کور پر خوا په منډه شو. کوڅې ته چې ور ننوت، له لرې نه یې ولیدل، چې د ناهېدې پلار خپل لاسونه مروړي او د خپل کور تر مخه لروبر کېږي.
لومړی د هغه په لیدو پښه نیولی شو، خو تر لنډ سوچ وروسته وخوځېد. د کوڅې تر نیمایي نه و رسېدلی، چې د ناهېدې وړوکی ورور یې مخته ودرېد: ((کاکا، کاکا! مور مې ویل، چې رانه شې، پلار مې ستا پخاطر د کور مخې ته ولاړ دی.))
ده لکه، چې د ناهېدې د ورور خبره نه وي اورېدلې، د هغوی د کور په خوا رهي شو. دوه ګامه یې لا نه وو اخیستي، چې هلکي بیا پرې غږ وکړ: ((کاکا! خور مې هم ویل، چې را نه شې.))
نثار ودرېد: ((ناهېدې ویل؟))
-هو!
نثار بېرته وګرځېد او په تګ تګ کې یې خپل جېبونه وپلټل او له ځانه سره یې وویل: ((اوه خدایه! موبایل خو ما هلته ګوزار کړ.))
له دې خبرې سره د پارک په لوري په منډه شو. د پارک ختیځې څنډې ته په رسېدو د خپل موبایل زنګ یې تر غوږ شو. تر څو یې ځان رساوه، زنګ قطع شو. موبایل یې راپورته کړ او څو ځلې یې د ناهېدې نومره

دایل کړه، خو رخ نه شو. همهغلته ځای په ځای کېناست: ((اوه خدایه څه وکړم ! چاره څه ده، نور خو زه لېونی کېږم...))
د موبایل زنګ او چت شو. ده په چټکۍ هغه غوږ ته کړ: ((سلام پلار جانه ! نه، نه خیر و خېریت دی. همدلته نږدې یم. دا دی خوځېږم... کور ته، چې درغلم ټول حال درته وایم... خدای پامان.))
تېر ماښام د نثار موبایل ته زنګ راغی تر څو هغه له ځایه پاڅېده مور یې ټلفون، چې د الماری پر سر ایښی و راجګ کړ او په خندا یې وویل: ((ناهیده ده))
د ناهېدې د نامه له اورېدو سره نثار نېغ پر خپل ځای کېناست. موبایل یې چې غوږ ته کړ، ورو ورو خولې پرې راماتې شوې، رنګ یې والوت، لاسونه یې په رېږدېدو شول او بې خوده پر خپل ځای پرېوت. مور یې پرې اوبه وشیندلې او ډېره شېبه وروسته، چې په خود شو، په ژړا ژړا یې خپلې مور ته وویل: ((د ناهېدې پلار درواغ وایي، ما ناهیده نه ده وژلې، ما ورسره مینه کړې، مور جانې زه قاتل نه یم ، ما ناهیده نه ده وژلې.))
د شپې نا وخته یې سترګې سره ورغلې: ((نثار جانه ! ما همدومره کولی شول، نور مې څه له وسه نه و پوره.))

***

نیمه شپه د نثار مور او پلار د سوې غوښې په بوی له خوبه راپاڅېدل.
۱۳۸۲

په وینو سور ګل

هوسۍ نن ډېره سترې ښکارېده، سم کار یې نه شوی کولای، له ماسپښینه ترمازیګره ایله نیم پنډ اغزي یې راټول کړي وو، زړه نازړه یې په لور باندې اغزي له بېخه را ایستل. یو بوټی به یې، چې راوویستلس، پنځه لس دقیقې به یې دمه جوړوله.

لمر په غرغړو و، چې دې خپل پنډ وتاړه او هغه یې سپک راپورته کړ، یو دوه ګامه یې لا نه وو اخیستي، چې پنډ یې درز په ځمکه وغورځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((نه، نه! دا خو ډېر کم دي، وریندار به بیا راته غوسه کېږي.))

پنډ یې بېرته خلاص کړ او په بېړه بېړه د اغزو په راویستلو لګیا شوه. د اغزو د یوه غټ بوټي په راویستلو یې په لاسونو کې اغزي ننوتل او دواړه لاسونه یې په وینو سره شول. خپل لاسونه یې په خپله لمن پاک کړل، خو دم شېبه کې د لاسونو له ډېر سوختنه په ژړا شوه. بنه شیبه یې

غلې غلې وژړل او وار له واره يې خپل په وينو ککړو لاسونو ته کتل. په همدې کې يې د څادر د پېڅکي غوټې ته نظر شو، هغه يې په موټې کې کلکه ونيوه او تر څه سوچ وروسته يې وويل: ((نه، نه ! دا مې هسې وپيرل، خير دی هرڅه چې کېږي، کېږي به، قسمت به مو همداسې وي. نه، نه ! داسې نه کوم... ښه کار نه دی، مور به مې چاته پرېږدم.))
غوښتل يې غوټه پرانيزي خو ژر پښيمانه شوه: ((نه، نه ! نه يې خطا کوم. يوه ورځ به مې په کار راشي.))
په همدې سوچونو کې يې هغه شپې وريادې شوې، چې ورور يې د ورينداري په خبره څو ځلې پزه او خوله ورته وينې وينې کړې وې. کله چې به ډېر په غوسه و او د دې په وهلو يې خوا سړه نه شوه، په شپو شپو يې نهره ساتله او په يوه تياره کوټه کې به يې بندوله. هغې ته ور ياد شول، چې مياشت دمخه جبار د پښو په تلو داسې بد بد په شنو لښتو ووهله، چې بيا ډېر وخت له ډېره درده په لاره نه شوای تلی. د دې شيبو په يادېدو سره يې په يوې ترخې موسکا غوټه لا نوره پسې کلکه کړه. په وروستي ځل يې، چې بيا خپلو لاسونو ته وکتل او هغه يې خپلو سترګو نږدې ونيول، له ځانه سره يې وويل: ((پلاره تا همدې ورځې ته يوازې پرېښودمه، تا خو ويل، چې ما به لکه ګل داسې ساتې، راځه خپل ګل وګوره، په وينو سور ګل.))
هوسۍ په ژړا سر شوه: ((پلاره ! زه هره شپه په ژړا ويده کېږم، څوک نشته، چې دلاسا مې کړي، اوس مې مور هم په ما منت کوي. دا خير؛

خو کاشکې يې، چې له مکتبه نه ويستمه، اوس به په اووم صنف کې ومه. زه چاته وژاړم، پلاره، زه چاته وژاړم.))
هوسۍ خپل سر په خپلو زنګنو کېښود او له لرې شيبې چوپتيا وروسته، لکه چې څه ور ياد شوي وي، بيا له ځانه سره لګيا شوه: ((نه دا مې څه وويل! مورکۍ مې نه ده ملامته. هغه رښتيا وايي، که د دوی خدمت ونه کړو، له کوره به مو وشړي.))
له دې خبرو سره هوسۍ لور ته لاس کړ، په بېړه له ځايه پاڅېده او د اغزو په راټولولو بوخته شوه. په دم شيبه کې يې سره له دې، چې لاسونه په سوخت کې وو، د نورو ورځو په پرتله يې تر يو پنډ زيات اغزي راټول کړل او کرار کرار له دښتې د کور په خوا رهي شوه.
پنډ يې ډېر درونډ و او دا يې ترلاندې کړه وړه روانه وه، خو دېته خوشاله وه، چې نن يې ډېر اغزي راټول کړي. نورې ورځې به يې په لاره کې دوه درې وارې دمه کوله، خو نن يې بې له دمې کور ته ځان ورساوه.
دروازې ته په نږدې کېدو سره يې په زړه کې ګوري ماتې کړې: ((وربنداره به مې د پنډ په ليدلو ډېره خوشاله شي او خوږ چای به راکړي.))
هوسۍ دروازه پرانستله. په ډېر زور يې پنډ خطا کړ او خپلې وربندارې ته يې، چې د سوپې پر سر ناسته وه او چای يې څښه، وويل: ((وريندارې! نن مې ډېر اغزي راوړي، ډېره يې ستړې کړې يم. لږ خوږ چای راکړه.))

هوسۍ په همدې خبرو خبرو کې کرار کرار سوپې ته وختـه او غوښـتل يې د خپلې وریندارې ترڅنګ پر توشکه کينې، چې هغې پرې برچ وهل: ((کم بختې ! لاندې کښېنه، توشکه مرداروې، ټوله په خاورو ککړه يې.))
هوسۍ غلې غلې له توشکې راښویه شوه او په عذر یې وویـل: ((خیر دی وریندارې لږ خوږ چای، ډېره ستړې یم.))
وریندارې يې توشکه خپل ځانته کش کړه او په غوسه یې وویل: ((دا ده د خـان زاده لـور، دوه بـوټي اغـزي يـې نـه دي راوړي او خـوږ چـای غواړي.))
د وریندارې په دې خبرې، په لوړ غـږ يې وویـل: ((خولـه دې نیسـه ! پـه پلار به مې نه لګېږې، هرڅه چې وايې ما ته وایه.))
وریندارې يې له ځایه پاڅېده، دا يې لـه لاسـه ونیـوه او لـه ځانـه سره يـې راجګه کړه: ((ځـه، ځـه ! غوجله پاکـه کـړه، مـور دې هسـې بلا وهلـې، ناروغي بانه کوي، یو دیګ پخولو باندې ساعتونه تېروي.))
هوسۍ ته غوسه ورغله او په دومره زور یې خپـل لاس راکـش کـړ، چې که وریندارې يې ځان نه وای راټینګ کړی، له سوپې لاندې رالوېده.
- مردارې، بدسترګې، چې ورور بدمخی دې راشي زه به ستاسې چاره پرې وکړم، نوره مو یوه شيبه هم په دې کور کې نه پرېږدم.

د هغوی په شورماشور د هوسۍ مور، چې سر يې په دستمال تړلی و، په ډېره خوارۍ، چې نږدې وه راولوېږي، له کوټې راووته: ((څه خبره ده؟ څه شوي؟ شور مه کوئ.))
هوسۍ د هغې په خوا ورمنډه کړه او په غېږ کې يې ونیوه. خو مخکې له دې، چې هوسۍ څه ووايي، ورینداره يې وغړمبیده: ((بدسترګې دې له لاسه کش کړم، نږدې له سوپې لاندې غورځېدلې وم، بدبختې خاني کوي،رانه چای غواړي.))
مور هوسۍ په مخ مخ په څپېړو ووهله: ((بدبختې... هه... هه خپل...هه...هه حد نه پیژنې... که بیا دې... داسې وکړل... هه...هه پخپلو... هه..لاسو دې... له...دنیا... تې... ره...ومه.))
د مور په دې خبرو هوسۍ په منډه کوټې ته ننوته او تر ماسخوتنه پورې يې مور خپلې نږور ته زارۍ کولې، چې خاوند ته څه ونه وايي.
ماسختن همدا، چې د هوسۍ ورور راغی، ښځې يې په ژړا وویل: ((جباره ځو ځلې مې درته وویل، چې مور او خور دې اصلاح کړه، د ساتلو نه دي، خدای به نه غوښته که نه، نن دې خور د ګور مېلمنه کړې وم.))
جبار بد بد خپلې مور ته وکتل او بیا يې چیغې کړې: ((هوسۍ چېرې يې، والله که نور د ژوند څکه رانه وکړې، بد سترګې، اوس دومره شوې، چې پخپلې ورېندار لاس اوچتوې.))
جبار په منډه هغې کوټې ته ورمنډه کړه، چې هوسۍ په کې ویده وه. همدا چې کوټې ته ننووت، مور يې د هغه پښو ته ځان وغورځاوه: ((

زویه !... خیر... دی. کم... هه... هه... عقله ده، کار مه... پرې لره، ما ...ډېره ووهله، خیر دی... زه به یې... وپوهومه، خیر...))

جبار د خپلې مور خبرې پرې کړې: ((که پوهوله دې، تراوسه به دې ملا کړې وه، نور نه کېږي، اوس به زه د اسې سبق ورکړم، چې بیا خپلې وریندار ته بر هم ونه ګوري.))

جبار خپله مور ټیل وهله، هوسۍ یې له وېښتو راونیوله او له ځایه یې راجګه کړه خو، چې کتل یې په هوسۍ کې دمه نه وه او له خولې یې ځګونه روان وو.

۱۳۷۳

د سرطان کیسه

واده ته د یوې اوونۍ په پاتې کېدو زیبا ورځ په ورځ خپله تازه ګي له لاسه ورکوله. له واده نه یوه ورځ مخکې هغه سخته ناروغه شوه او کورنۍ یې سهار له ملا اذان سره هغه روغتون ته بوتله. روغتون ته په رسېدو ، بې هوښه شوه. مابنام مهال و ، چې یو څه په خود شوه، اخوا دېخوا ته یې اوتر اوتر وکتل، همدا چې پر خپل نامزاد یې سترګې ولګېدې، غریو جنه شوه، په بېړه یې سترګې بلې خوا ته واړولې او په دم شېبه کې سخته تبه پرې راغله.

د هغې معالج ډاکتر، چې دا شېبه د هغې د خپلوانو تر منځ ولاړ و ، د هغې خپلوانو ته وویل، چې زیبا له خپلې مور سره یوازې پرېږدي. له روغتون څخه د زیبا د خپلوانو په وتو سره، ډاکتر هغې ته څه درمل ورکړل او له کوټې نه په وتو وتو کې یې د هغې مور ته وویل: ((درمل کرار کرار پرې خوب راولي، چې وارخطا نه شي.))

څو شېبې وروسته زېبا، په هماغه بې خودۍ کې په ژړا شوه او په ژړا ژړا کې یې وویل: ((ما خو ته داسې نه ګڼلې، اخر څوک همداسې کوي؟))
د هغې مور وارخطا شوه او پرې غږ وکړ: ((لورې! دا ته څه وایې، ما څه کړي، ته ولې ما نه خپه یې؟))
-څه؟ ته لا خپله پوه هم نه منې، ما داسې نه ګڼلې.))
مور یې په ژړا شوه او هغه یې په وچولي ښکل کړه: ((لور جانې دا ته څه وایې؟ کومه پوه؟ ما څه کړي، د خدای پخاطر، لورې دا ته څه وایې؟))
- نه! نه یې درسره منم، ته خو پخوا داسې نه وې، دا یو دم ولې داسې شوې، تا خو زما سترګو کې اوښکې نه شوې نه لیدای، دا اوس څنګه زما د اوښکو په تماشه یې، ولې نه منې، چې ملامتي ستا په غاړه ده.
-لور جانې! د خدای خاطر وکه، ووایه ما څه کړي، چې زه ملامته یم؛ ما خو څه نه دي کړي، دا ته څه وایې؟
-ښه چې نه یې منې، مه یې منه، زما له ناروغۍ دې، چې اورېدلي لرې لرې ګرځې.
-لورجانې! دا څه وایې، خدای دې ستا بد خواهان مړه کړي، منم! هر څه چې وایې منم، خو د مرګ خبره، چې بیا و نه کړې، ستا له مرګ سره خو به زه هم مړه شم، بې له تا نه نور مور څوک لرو، ما خو د ځان پخاطر، چې یوازې پاتې نه شم، مېړه ته هم نه ورکولې، د نصیب

کارونه وو، چې زه راضي شومه، چې... د زېبا مور يو دم غلې شوه او ژړ يې او پوښتل: ((څه دې وې، چا تـه دې وې، دا څه دې ووې، څوک ښيې، وئ خدايه خاورې مې په سر شوې، دا نجلۍ څه وايي؟))

ـ چا ته وايم، خو تا ته وايم. ډېر بې غوره يې، ته هم ځان ته مئين وايې، ته هم وايې، چې عاشق يمه، مينه او عاشقي همداسې وي. نه نه! نور زما او ستا تر منځه هيڅ هم نشته، ښه شوه، چې ژر مې وپېژندې، پام چې نور زما نوم وانه خلې.

د زېبا مور په زوره زوره وژړل. د هغې لـه ژړا سره ډاکتر خونې تـه راننوت: ((سويلۍ ترور! خير دې وي ولې ژاړې؟))

سويلۍ په ژړا زېبا ته ګوته ونيوله: ((غور شه، چې دا زما بد بخته څه نه وايي.))

ډاکتر زېبا تـه ورنږدې شو، زېبا هغسې لګيا وه: ((شابه ډېر د وختـه راغلې!!!... کاشکې سبا راغلی وې... خير مينه درسره لرم، که نه ته خو د ښنلو نه يې... څه! ناروغ يې... څه درباندې شوي؟ سرطان يې... نه، نه! ته دروغ وايې...))

د زېبا له دې خبرو سره مور يې بې خوده شوه. ډاکتر په بله خونه کې د هغې د بستري کولو بند وبست وکړ. کله چې په هوښ راغله، ډاکتر ورته وويل: ((تروري! ولې څه کيسه وه، سبا که زه نورو ته ستا کيسه وکړم، ټومره به وخاندي.))

د زېبا مور ورته بد بد وکتل: ((دا ښه شوه، دا خو زموږ د عزت خبره ده، تا نه اورېدل، چې هغې څه نه ویل، که دا سې وشي موږ خو به له شرمه مړه شوو.))

ډاکتر وخندل: ((تروري ! ته مې، چې دلته بستر کړې، زیبا راویښه شوه، ستا کیسه مې ورته وکړه، خواره هم شرمېده او هم یې په کټ کټ خندل، خو خدای دې خیر پېښوي.))

د ډاکتر له دې خبرې سره د زېبا مور نېغه پر خپل ځای کېناسته: ((څه دې وویل؟ خدای دې خیر پېښوي، ولې !؟))

ډاکتر په خندا شو: ((هیڅ نه، غوښتل مې یو څه، و مې ویل بل څه.))

ډاکتر ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي؛ تر لنډې چوپتیا وروسته یې وویل: ((هو رښتیا ! ستاسې لور کیسې لیکي، هغه دا څه موده پر یوې کیسې کار کوي. د هغې کیسې موضوع همدا سې یو څه ده. ستاسې لور نام خدا ډېره ښه لیکواله ده، کاشکې پر هغې باندې مو پوره زده کړې کړې وای. خو ګوره خاوند ته یې ووایه، چې زده کړو ته یې پرېږدي.))

ډاکتر تر څه چوپتیا وروسته وویل: ((جالبه دا ده، چې هغه په بې هوښۍ کې هم پر خپلې کیسې کار کاوه.))

د زېبا مور یو څه چورتي غوندې شوه او له ډېر سوچ نه وروسته یې وویل: ((دا سهي ! خو هغه بله خبره دې هېره شوه، هغه اول چې دې وکړه، هغه د خیر ...))

ډاکتر یو سوړ اسویلی وکېښ: ((په معایناتو کې یې یو څه د سرطان خطر...))
د زېبا مور یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغې له کړیکې څه شېبه وروسته زیبا په منډه او په خندا خندا کوټې ته راننوته او د ډاکتر په لیدو یې وویل: ((ډاکتر صاحب ! ډاکتر صاحب ! هغه کیسه مې بشپړه کړه، هغه د سرطان کیسه.))
۱۳۷۸

وروستۍ دوکه

شیبا یو ساعت مخکې ډېره خوشاله له ښوونځي ووته. خپل ساعت ته یې وکتل او بیا په چټکو ګامونو په لاره پلې شوه. خوشالي یې شېبه په شېبه زیاتېدله او لا نور یې هم خپل ګامونه ګړندي کول. تر یو ځایه پورې، چې راورسېده، له ځانه سره یې وویل: ((زه هم عجیبه لېونۍ یم، خو په موټر کې به راتلم، هسې ځان سترې کوم.))
هغې شا ته وکتل او بیا ځای پرځای د سړک پرغاړه ودرېده، چې کوم موټر ته لاس ونیسي، خو دم شېبه خیالولې شوه: ((نه! ولې بېړه وکړم، پرېږده، چې لږ وځورېږي، دومره وخت ما ورته انتظار وکړ اوس یو څو شېبې دې دی سخته تېره کړي.))
په همدې سوچونو کې بیا پلې وخوځېده.
هغې ایله یو کال وروسته له حامد سره کتل. نن سهار هغه ورسره په موبایل کې خبرې کړې وې او تړې غوښتي وو، چې مازیګر وزیر اکبرخان پارک ته ځان ورسوي، شیبا له هغه سره په موبایل کې تر

خبرو وروسته په بیړه له کوره وتې وه او خپل موبایل یې په کور کې هېر کړی و او اوس یې ارمان کاوه، چې کاشکې یې موبایل ورسره وای او اوس یې په تګ تګ کې له حامد سره خبرې کړې وای. هغې وار په وار شکرونه ایستل، چې خپل ورک یې پیدا کړی دی، خو له دې خیالونو سره یوځل فکرمنه شوه او له ځان سره یې وویل: ((د حامد دوی، چې کور دلته نه شته))

خو ژر یې فکر بدل شو، کېدلی شي له خپلې کورنۍ سره راغلی وي، دې فکرونو پسې واخیسته او له ځان سره لګیا شوه: ((هغه ولې دومره ناوخته وعده راسره کېښوده، هسې نه د شپې مې ایساره کړي، زه خو یې له خبرې هم نه شم تېرېدای.))

له دې فکر سره هغې ته وریاد شول، چې څو کاله مخکې یوه شپه یې حامد خپل کور ته بللی و او هغه تر نیمې شپې ورسره و او دواړو د مینې خبرې سره کولې. په همدې فکرونو کې شیبا په ننبه شوي ځای ته ورسېده، خپل ساعت ته یې وکتل، پوره په وخت رارسېدلې وه، شاوخوا ته یې نظر وکړ، خو حامد یې په نظر رانغی، پریشانه شوه، اوتر اوتر یې هاخوا دېخوا وکتل. څو شیبې وروسته یو لوکس موټر د هغې ترڅنګ بریک ونیو او د موټر له منځه پرې غږ وشو: ((راځه راپورته شه.))

غږ یې وپېژانده، حامد و، موټر ته وختله او نږدې وه، چې له ډېرې خوشالۍ حامد ته غاړه وځي، خو له ډرېور نه حیا ورغله. موټر

ترمابنامه په ښار کې هاخوا دیخوا تاو راتاو شو. تېر مابنام موټر د یوه کور مخې ته، چې نه معلومېده کوم ځای دی ودرېد. کله، چې له موټر نه راکښته شول، حامدور ته وویل: ((دا زمونږ کور دی، څه چې د ننه لاړ شو.))
شیبا، چې د مابنام خبرې وارخطا کړې وه، بې له ځنډه یې وویل: ((حامد جانه ! نه مننه، نن نه شم کولای، سبا سهار به درشم، اوس مې خپل کور ته ورسوه.))
حامد په کټ کټ وخندل: ((لېونۍ ! څه دې وویل خپل کور ته !؟ دا کور لکه، چې درته پردی ښکاري، اصلي کور خو دې همدا دی، راځه راځه بیا به دې ورسوم.))
د حامد له دې خبرې سره شیبا لاس په لاس ورسره کور ته ننوته، د ننه په کور کې چوپه چوپتیا وه. اند ښمنه یې وپوښتل: ((دومره ناوخته، خو هم نه دی، چې موراو خویندې دې وېدې وي، هیڅ غږ و غوږ یې نشته، ولې؟))
حامد په کړس کړس وخندل: ((لیونۍ ! ته خبره نه یې، چې هغوی نه دي راغلي، ځکه خو مې راوغوښتې، چې لږ په ازاده او خلاص زړه سره وغږېږو، یاد برې دې، چې تا یوه شپه خپل کور ته بللی وم او د خپلې ورښداري له وېرې، چې په بله کوټه کې له خپلو ماشومانو سره ویده وه، داسې ورو ورو غږېدې، چې ما دې هم غږ نه اورېده، نن شپه

ترسهاره په لوړ غږ غږېږه، هېڅوک به دې غږ نه اوري او له چا وېره به هم نه درځي.))
شیبا موسکۍ شوه او له حامد سره یوې کوټې ننوته، کوټې ته په ننوتو حامد له شیبا نه لاسونه تاو کړل او څو شیبې وروسته یې شیبا ته وویل: ((څنګه ده ما درته نه ویل، چې له چا به ویره هم نه درځي، څنګه بې پروا مې غږېږې ته راغلې. هغه شپه دې یاد ېږي، چې وربنداره دې راباندې راغله او تا ورته عذرونه کول او پښو ته یې وغورځېدې، اوس هېڅوک نه شته، چې پښو ته یې ولوېږې.))
دوی لا په همدې خبرو کې وو، چې دروازه وټکیده او حامد بهر ووت. څو شیبې وروسته له خپلو څو تنو ملګرو سره د مېلمنو کوټې ته ننووت. کله چې بېرته راغی، شیبا ترې وپوښتل: ((دا څوک دي؟))
حامد بیا ترې لاسونه تاو کړل: ((دا مې ملګري دي، نن شپه زما مېلمانه دي، ما غوښتل، چې ستا د لاس پخلی وخوري.))
شیبا په ډېره مینه دیګ وکړ. کله چې خواړه تیار شول، حامد شیبا ته وویل: ((دا زما ډېر خواږه ملګري دي، دا سې ملګري، چې تر وروڼو هم ډېر راته ګران دي، هغوی غواړي تا وګوري راځه، چې ورشو.))
شیبا بې له دې، چې څه ووایي له حامد سره د مېلمنو کوټې ته ننوته او تر روغبړ وروسته یې غوښتل له کوټې ووځي، چې له مېلمنو څخه یو تن پرې غږ وکړ: ((تاسې هم له موږ سره ډوډۍ وخورئ، خوشاله به شو.))

خو شیبا له کوټې ووته. څو شیبې وروسته حامد وریسې راووت او ورته یې وویل: ((ملګري مې ډېر تینګار کوي، راځه چې لاړ شو، دلته به څه یوازې کینې.))
د حامد په تینګار، شیبا د مېلمنو کوټې ته ورغله او په دسترخوان ورسره کښېناسته. همدا چې څو مړۍ وروسته یې یو ګیلاس اوبه وڅښلې، په څو شیبو کې سر پرې وڅرخېد او بیا ترسهاره په ځان پوه نه شوه. سهار یې، چې کله په اوښلنو سترګو حامد ته وکتل، هغه په خندا ورته وویل: ((ډېره مننه، چې زما ست دې قبول کړ. زه نن ډېر ته روان یم، بیا چې راغلم خبر درکوم، خو حیران یم، چې په کور کې به څه بانه کوې.))
حامد لا خپلې خبرې نه وې بشپړې کړې، چې دې ورته وویل: ((تا سره په مینه کې ډېرې بهانې او دوکې مې له خپلې کورنۍ سره وکړې، خو ستا دوکه به څنګه شي، ستا دوکه؟))
حامد هغې ته یوه درنه څپېړه ورکړه او بیا یې وویل: ((ما خو څه دوکه نه ده درکړې، تا پخپله له ځانه سره دوکه کړې، هر څه دې له خپله لاسه کړي، ته راپسې شله وې.))
شیبا په مات زړه د حامد له کوره ووتله. مازیګر مهال خپل کور ته ورسیدله. په کور کې ډېره ګڼه ګوڼه وه، خپل خپلوان یې ټول راغلي وو. کور ته، چې ننوتله مور یې ترې لاسونه تاو کړل: ((لورجانې! ته چېرته وې، زموږ خو دې زړونه بوټ وویستل.))

هغې د مور په غېږ کې ټول خپل خپلوان له نظره تېر کړل او بیا یې وویل: ((زه مې د خاله د نږور کره ومه))
همدا چې هغې دا خبره وکړه ، د خاله زوی او ښځه یې کور ته راننوتل. د هغوی په لېدو سر پرې وڅرخېد ، پړمخې پر ځمکه پرېوته او خپله وروستۍ دوکه یې ونه شوای زغملای.

۱۳۸۳ اوړی

اغېز

د لیني موټرو تم ځای ته نږدې ضمیر بیا پښه نیولی شو او لمید ته یې، چې چټک چټک پر لاره روان و؛ وویل: ((زه‌ړه راتـه وایي، چې سم کار مو نه دی کړی، راځه بېرته وګرځو.))
لمید پرې په غوسه شو: ((عجب! بېرتـه وګرځـو، زړه چې دې نه و، لـه اوله به دې ویلي وو، اوس کار له کاره تېر دی. بیرته ګرځېدل مو ګټه نه لري. چټک شه، هسې نه نا وخته شي.))
ضمیر زړه نا زړه په لمید پسې روان شو. موټر تـه، چې پورتـه کېدل، ضمیر بیا لمید ته وویل: ((که ته و برېږې، ټوله ملامتي به زه و منم.))
لمید هغه تر مټه ونیو او په زوره یې په ځان پسې موټر تـه وخېژاوه. تـر سروبي پورې ضمیر غلی ناست و، خو سروبي ته، چې ورسېدل، بیا په خبرو راغی: ((اوس خو راغلو، خو دې تـه حیران یم، چې هلتـه بـه څه کوو. چېرته بـه ځو، د چا کره بـه ځو، هلتـه خو زمونږ کوم شناخته هم نشته، څه به کوو؟))

لمید په خندا شو: ((عجب ساده یې، شناخته باندې څه کوې؟ رنګ یې ورک که، څه ته وتلې یو، چې بیا به پر خپلو ورځو. که کوم خپل ته ورشو هغوی به کور ته خبر ورکړي. له خپلو تېرېږه.))
سرخکانو ته نږدې موټر وران شو. له موټر نه په ښکته کېدو ضمیر، لمید ته مخ واړاوه خو مخکې له دې، چې دی څه ووايي، لمید ورته په غوسه وویل: ((چوپ! نور، چې څه و نه وایې، پخپلو پوده خبرو دې زما ماغزه وخوړل))
د موټر جوړول ډېر وخت ونیو، د ماښام خړه په لګېدو وه، چې کلینر ورغږ کړل: ((راځئ! چې ځو پخیر، موټر سم نه دی جوړ، کرار کرار به ورځو، ایله ماسختن ښار ته ورسېږو.))
موټر ته د روانېدو پر وخت ضمیر کرار کرار په ژړا شو. لمید هغه تر لاسه ونیو او په خندا یې وویل: ((ا ها! دا دی نارینه! څه وړوکی خو نه یې، دولس کلن هلک یې، پلار مې، چې کیسې کولې، یې، نهه کلن و، چې په روزۍ پسې له کوره وتی و، ته خو ترې دوه درې کاله لا مشر یې، بې غیرتي مه کوه، هله شابه، چې موټر حرکت ونه کړي.))
دواړه د موټر جنګلې ته وختل. جنګلې ته په ختلو ضمیر بیا په ژړا شو. لمید د هغه پر ولې لاس کېښود: ((اوس له کوره ډېر لرې راغلي یو، شرم دی، چې بېرته وګرځو، همزولي مو که خبر شي ډېر به راپورې وخاندي.))

ضمیر په ژړا ژړا کې ورته وویل: ((زه اوس د بېرته تګ په غم کې نه یم، خو وېرېږم.))

-له څه شي وېرېږې؟

-که کاروبار پیدا نه شي، که کوم خطر راپېښ شي؟

-ما دومره بې غېرته نه ګڼلې، کاشکې ته مې هیڅ له ځان سره نه راوستې. کرار کرار په ما کې هم وېره پیدا کوې.

له دې خبرو سره لمید ضمیر ته پر مخ څپېړه ورکړه: ((که دا ځل دې بیا د ډار خبرې وکړې، له موټر نه دې خطا کوم، چې مړ شې، بې غیرته.))

ضمیر ته د لمید خبرو او څپېړې غوسه وروسته او په لوړ غږ یې وویل: ((پام، چې بیا دا چټي خبرې و نه کړې، زه درته څه نه وایم تا فکر وکړ، چې زور به دې نه لرم. دا سې نه ده که بیا دې غوسه راوسته، دا سې دې خمبېره کړم، چې پخپله ووایې شاباس.))

د ضمیر دې خبرو لمید خوشاله کړ: ((افرین شاباس! اوس پوه شوم، چې نارینه یې ماشوم نه یې، اوس مې باور وکړ، چې بیګانۍ فلم در باندې تاثیر کړی.))

لمید څو شېبې څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((فلم کې دې و نه کتل، چې هغه پنځه کلن هلک ځنګه د پلار له ظلم او غوسو نه له کوره ووت او بل ښار ته لاړ، هلته یې کاروبار شروع کړ، پیسه داره شو او بیا یې یوې جلۍ سره عاشقي وکړه، هغه هلک هم کار کاوه، هم سپورت، تا ولیدل چې وړوکوالي کې څنګه خوار و عین لکه ما او تا

غوندې، اخر څومره غټ او باډي بلډر شو، هیڅا یې هم زور نه لاره. اخر پلار هغه ته مجبور شو او هغه نه یې ښښنه وغوښته. زه او ته به هم هغسې شو، پیسه داره به شو او د خپلې خوښې کار به کوو، له چا نه څه کم یو.))

ضمیر ته د لمید دې خبرو خوند ورکړ، په سوچ کې لاړ، فکر یې وکړ، چې غټ شوی دی، پیسه داره دی، له یوې نجلۍ سره یې د یارانې تار غزولی او په یو باغ کې له هغې سره په ګډا او سندرو بوخت دی.

هغه او لمید په همدې سوچونو کې وو، چې کلینر غږ وکړ: ((هئ ! راځئ، ښکته شئ ! ښار ته را ورسېدو. لکه چې د موټر سورلۍ خوند درکړی، هلئ شابه را ښکته شئ.))

ضمیر او لمید له موټر نه را ښکته شول، خو دېته په چورت کې وو، چې څه وکړي او شپه چېرته سبا کړي. په پوښتنو پوښتنو د یوه هوټل مخې ته ودرېدل. کله چې یې د هوټل له مشر سره خبرې وکړې، هغه ورته ډېره جګه کرایه وښوده. له ډېر سوچ نه وروسته دواړه په دې سلا شول، چې د خپل یو خپلوان کور ته لاړ شي. لمید خپلوانو ته بانه وکړه، چې پلار یې دلته څه سودا پسې رالېږلي او هغه پخپله ناروغ دی.

***

سهار د وخته د تورخم هډې پر خوا روان شول. له تورخم نه د اوښتو پر مهال پاکستاني پولیسو ودرول، غوښتل یې دواړه له ځان سره ټانې ته

بوځي، چې شور یې جوړ کړ او په ژړا شول. پولیسو پرې وار ګوزار وکړ او هغوی یې په ځان پسې کشول، چې یو تن د نورو خلکو له منځه رامخکې شو او هغه دواړه یې په دې نامه، چې خوریونه یې دي له پولیسو راخوشې کړل.
دواړه یو ګوښه ځای کېناستل او په ژړا سر شول. تر څو شېبې ژړا وروسته لمید وویل: ((ضمیره ته ولې نه غږېږې، ته ولې نه وایې، چې کور ته لاړ شو؟))
ضمیر وویل: ((زما ویل څه فایده کوي، ته یې نه منې.))
لمید په ژړا وویل: ((ته ووایه که ما ونه منل په مخ مې په څپېړه ووهه، فقط غواړم، چې ته ووایې او ستا په خبره بېرته وګرځو))
- ولې زما په خبره؟
- په دې، چې که بیا په بېرته ګرځېدو پښیمانه شوم نو وبه وایم، چې د ضمیر په خبرو راګرځېدلی یم، نه پخپله خوښه.
۱۳۸۴

د ښمني

تیاره ماښام هغه سترې ستومانه په بېړه زموږ کلا ته راننوته، د کلا دروازه یې په ځان پسې وتړله او دروازې ته تکیه شوه. دا چې اوله کې چا و نه پېژندله ټول وارخطا شوو او په وېره وېره د هغې پر خوا وخوځېدو. که څه هم هوا یخه وه، خو پر هغې خولې راماتې وې، ساه یې بنده بنده کېده. هغه مو راپورته کړه او کوټې ته مو راوستله. د څراغ په رڼا کې مې مور وویل: ((اوه! دا خو د ګل میر اکا لور ګل ځانګه ده، همدا نن یې نکاح وه.))
موږ ټول غلي د هغې سر ته ولاړ وو، تر ډېرې شېبې هغه چوپه خوله وه، هاخوا د ېخوا یې کتل راکتل او یوه عجیبه وېره یې په سترګو کې ښکارېده.
د شپې مور مې له هغې سره په جلا کوټه کې ویده شوه. زه، پلار او خوېندې مې په بله کوټه کې ویده شوو. تر سهاره پورې موږ ته هیڅ خوب رانغی، ځکه همدا چې موږ له هغې کوټې راووتو د هغې او زما د مور خبرې شروع شوې او هره شېبه وروسته یې په زوره زوره ژړل.

سهار همدا ، چې د چای څښلو په خاطر ټول په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو ، مور مې پلار ته په غوږ کې څه وویل، خو موږ پرې پوه نه شوو.
پلار مې یوه شیبه په څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((سمه ده، د خدای په همدا رضا وي.))
زما د پلار په خبرو ګل ځانګه لکه ګل وغوړېده او ما دا احساس کړ، لکه چې وېره ترې په کډه شوه.
تر چای څښلو وروسته پلار مې یو لیک ولیکه او ما ته یې راکړ: ((زویه ! بر کلي ته لاړ شه او دا ګل میر خان ته ورسوه، ښار ته هم ورشه، خپلو ورونو ته ووایه، چې درې واړه کورته راشي.))
زه چې له کوره راوتم، پلار مې ټوپک راواخیست، په پاکولو یې بوخت شو.
ما د پلار حکم په ځای کړ او مازیګر مهال یوازې د کور پر خوا رارهي شوم. چې کلي ته راننوتم حالت بدل و ، ټول کلیوال مو له ټوپکونو سره په بامونو کې ګزمې کولې. خپلې کلا ته، چې رانږدې شوم، سترګې مې پر خپلو ورونو ولګېدې، درې واړه د کلا په دریو برجونو کې په ځار بوخت وو. ووېرېدم او په منډه کلا ته ننوتم.
مور مې زما په لیدو په خوشالۍ زما پر خوا رامنډې کړې، زه یې غېږ کې ونیولم او ویې ویل: ((تر اوسه چېرته وې؟ زموږ خو دې نفس را وکښه.))

ګړۍ نیمه وروسته په کلي کې د ډزو اوازونه پورته شول، ښه شېبه ټوپکې وچلېدې، ماسختن مهال د کلي دوه، درې تنه سپین ږیري زمونږ کره راغلل او په حجره کې زما له پلار سره په سلا مشورو سر شول. هغوی چې وتل پلار مې پرې غږ وکړ: ((دې ما ته پناه راوړې، زما که سر هم پرې لاړ شي، پروا نه شته، زه د کلیوالو مرستې ته اړ نه یم، خو چې کلیوال زما د مرګ تماشه غواړي دا به را ته ګرانه تمامه شي.))

نیمه شپه د کلا ور وټکېد، مشر ورور مې په زوره غږ وکړ: ((پلاره ! د کلي سپین ږیري دي.))

پلار مې له برج نه راکښته شو او له سپین ږیرو سره حجرې ته لاړ. ما ته، چې د هرې شېبې په تېرېدو سره عجیب غریب سوالونه په ذهن کې پیدا کېدل له ځانه سره مې پرېکړه وکړه، چې باید د هغوی خبرې واورم، چې څه وایي. په همدې خاطر د حجرې د کړکۍ تر څنګ ودرېدم. پلار مې وویل: ((زه پوهېدم، چې زما کلیوال بې همته نه دي او ما یوازې نه پرېږدي. اوس، چې تاسې راسره شوئ، د دنیا پروا مې نشته، دا خو لا قوماندان میرک دی. زه پوهېدم، چې زما کلیوال د حق پر خوا درېږي، اخر دا خو ظلم دی، چې شپاړس کلنه نجلۍ دې پنځه پنځوس کلن چرسي بوډا ته په نکاح شي.))

د میرک د نوم په اوریدو وېښتان مې زیږه شول، هغه ډېر خطرناکه سړی دی، ټول کلیوال ترې وېرېږي، بغیر زما له پلار نه، چې بد بد ورته ګوري او څو پلا یې ورسره شخړه هم راغلې.))
سهار ناوخته له خوبه پاڅېدم، هاخوا دېخوا مې وکتل، خو ګل څانګه مې تر سترګو نه شوه، مور ته مې ورغلم او پوښتنه مې ځنې وکړه.
هغې وویل: ((زویه ! هغه په خپل بخت پسې ولاړه.))
ما خپلې مور ته وکتل، هغې وویل: ((زویه ! هغه مو د خپل ما ما له زوی سره بل ولایت ته ولېږل، اوس به له میرک سره موږ ګز و پل کوو.))
اوس، چې له هغې پېښې درې کاله کېږي، لا هم موږ له میرک قوماندان سره په دښمنۍ کې یو. سږ کال مې پلار راته یو ټوپک واخیست او اوس زه د خپل پلار په ځای په څلورم برج کې پېرې کوم.
نن شپه په برج کې خوب رابانديې زورور شو. خوب مې ولید ، چې قوماندان میرک بل ولایت ته تللی، ګل څانګه یې پیدا کړې او هغه یې له خپل مېړه او تنکي زوی سره وژلې ده. له خوبه، چې را ولټېدم، وېرې په سر واخیستم. فکر مې وکړ هسې نه رښتیا میرک ګل څانګه پیدا کړې وي.
په همدې سوچونو کې وم، چې د کلا دروازه وټکېده، پلار مې ووت. څو شیبې وروسته یوه زړه ښځه او یو زوړ سړی هم ورسره حویلۍ ته

رانغوتل، په لوړ اواز یې غږ وکړ: ((هئ! زما بچو راځئ راکښته شئ. کیسه تمامه شوه.))

ما خپل ساعت ته وکتل، ملا اذان ته لا وخت پاتې و. ټول ورونه په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، پلار مې وویل: ((دا د ګلخانګې مور وپلار دي، تر اوسه د میرک په بندیخانه کې وو. چرسي میرک پرون ماښام مړ شوی، خپلوان او کلیوال یې د سولې سلا غږ وکړ، ما هم ورسره ومنل.))

۱۳۸۵

نیمګړې مینه

پنځم ځل، چې بیا د موبایل زنګ اوچت شو ، هوسۍ هغه غوږ ته کړ: ((ګورئ ! ازار مه راکوئ، په سهوه ستاسو نومره راځخه دایره شوې وه. هیله ده، نور زنګ مه راوهئ !))
هغې په ډیره غوسه موبایل بند کړ او په المارۍ کې یې کېښود. له خپل د ستکول څخه یې دوه کتابونه راواخیستل، خو ژر یې هغه بېرته کېښودل او یو بل کتاب یې راواخیست: ((اول همدا خلاصوم، هغه نور خو مې خپل کتابونه دي، دې نه چې خلاصه شوم هغه به وایم. دا خو مې ملګرې سبا بېرته اخلي، ژر ژر یې باید نوټ کړم))
ګړۍ دوه وروسته یې مور کوټې ته راننوته او ترې وپوښتل: ((پلار خو دې زنګ نه و وهلی؟))
د مور له دې خبرې سره هغه په چټکۍ پاڅېده، له المارۍ څخه یې موبایل راواخیست او روښانه یې کړ. مور یې بیا وپوښتله: ((زنګ یې

نه و وهلی؟ هغه خو ویلي وو ، چې مازیګر طرف ته به خامخا تلفون کوي.))
مور یې دا خبره وکړه او له کوټې په وتو وه، چې زنګ راغی. هوسۍ هغه غوږ نه کړ، خو ژر یې ببرته بند کړ.
مور یې وپوښتله: ((ولې وار خطا شوې، خیریت خو به وي، څوک و ، پلار دې و ؟))
هوسۍ وویل: ((نه ! پلار مې نه و ، چا په غلطه زموږ نومره وهلې وه.))
درې میاشتې سر په سر بیا هم په هماغه وخت به د موبایل زنګ اوچت شو او هوسۍ به هر ځل له زنګ وهونکي څخه هیله کوله، چې بیا زنګ و نه وهي. خو د درېیمې میاشتې په اخر کې، هوسۍ به پخپله دې ته انتظار وه، چې زنګ ورته راشي. هغه په همدې فکر کې وه، چې د موبایل غږ اوچت شو او هوسۍ په مینه مینه ورسره لګیا شوه: ((چېرې دې لیدلې یم؟ څه ...د مکتب په لاره !...تا څه لیدلې یم، زه خو څادري په سروم.. رښتیا وایې، زما نومره دې په سهوه دایره کړې وه... خو ګوره ! هر ساعت زنګ مه راوهه ! پلار مې کله کله په کور وي... نه ! ټلفون ما سره نه وي، مور مې ډېر وخت ناروغه وي، پلار مې ډېر وخت په سفر کې وي، موبایل یې زما مور ته اخیستی، چې له حاله یې خبر شي.. نه ! نه کېږي، نه شم کولی... شله کېږه مه... و مې ویل که نه، نه کېږي... زر ګله ولې شله کېږې، مشکله ده... که څوک مو وګوري؟... څه

راته وایې، خو په تلفون کې راته وو ایه... څه ! نه یې وایې... څه نو زه هم نه شم درتلی... نه، نه ! نه کېږي، نه درځم... مشکله ده...))
سبا او بل سبا بیا زنګ راغی او هوسۍ بیا هم هماغه خبرې وکړې.
بله اوونۍ یې د شپې د خپل مور او پلار خبرې واورېدې، چې هغه یو بډای سړي ته، چې په عمر ډېر پوخ دی ورکوي. پخپله یې زرګل ته زنګ وواهه او چې د خپل پلار او مور له پریکړې یې خبر کړ، په ژړا شوه.
هوسۍ چې چای وڅښه، څادري یې په سر کړه. د خدای پامانۍ په وخت کې یې خپله مور ټینګه په غیږ کې ونیوله او په ژړا له کوره ووته. نږدې مازیګر زرګل او هوسۍ د بل ولایت یو هوټل ته لاړل. درې ورځې وروسته زرګل له هوټل نه ووت او دوه درې شپې، چې بېرته رانغی، هوسۍ وارخطا شوه، د هوټل له خاوند نه، چې د زرګل کلیوال او ملګری و، د هغه پوښتنه وکړه. هوټلي ورته وویل: ((زرګل بېرته نه راګرځي، هغه کلي ته تللی، پلار یې ورته ګوابن کړی.))
هوسۍ خپلې کوټې ته راغله، خپل شیان یې راټول کړل او د خپل ولایت په لور وخوځېدله. همدا چې خپل کورته ورسېدله، د خپل پلار او مور پښو ته وغورځېدله او ټول حال یې ورته ووایه. لانجه غټه شوه او د هلک خپلوانو د هغه د بښلو لپاره جرګې پیل کړې. جرګه لس ورځې دوام وکړ او په پای کې جرګه د هوسی په پلار دا ومنله، چې هغه وبښي او خپله لور ورته ورکړي.

د جرګې په بل سبا اوازه خپره شوه، چې د هوسۍ پلار زرګل وژلی. بیا جرګې پیل شوې او جرګه د زرګل د خپلوانو په خوښه فیصله وکړه، چې یا دې هوسۍ ووژله شي او یا دې د زرګل مشر ورور ته په نکاح شي. هغه دوې نورې ښځې هم لرلې. د هوسۍ پلار دا ومنله، چې هوسۍ د زرګل مشر ورور ته ورکړي.

چا دا خبره تر هوسۍ ورسوله. هوسۍ په بېړه له کوره ووتله او تر مازیګره یې ځان په یو لرې ولایت کې یو حقوقي دفتر ته ورساوه. دې دفتر د هغې د ژغورلو لپاره ډېرې هڅې وکړې، خو د هغې پلار و نه منله، چې دا دې ژوندۍ پاتې شي. دفتر بله پرېکړه وکړه او دا دی نن هوسۍ په ناهیلي زړه یو نا اشنا ملک ته روانه ده.

۱۳۸۵

ځانمرګی

له درې ورځو راهيسې د ګلداد فکر خراب و ، دم شېبه کې به يې يو سخت ټکان وخوړ او په ځير به يې شاوخوا ته وکتل. هر ځل، چې به سوچونو په سر واخيست، ټکان به يې وخوړ، يو دم به له ځايه راپاڅېد ، ګراج ته به لاړ او تر ډېرې شېبې به يې خپل ټکسي موټر ته په ځير ځير کتل. نن هغه بيا هم د خپل موټر تر څنګه ولاړ او په سوچ کې ډوب و. شېبه په شېبه يې رنګ الوت او خولې پرې راماتېدلې. څو دورې له موټر څخه تاو راتاو شو. سر پرې وګرځېد ، ځای په ځای موټر ته مخامخ کېناست او په ګډو وډو سر شو: ((نه، نه ! دا موټر بايد خرڅ کړم، که نه په يو لوی رنځ به مې اخته کړي.... نه، نه ! ولې به يې خرڅوم، که يې خرڅ کړم، څه به کوم، زما چې بل کسب وکمال نه زده... نه، نه ! نه يې خرڅوم... که خرڅ يې نه کړم، په رنځ به اخته يم....نه، خرڅوم يې ...نه ! نه يې خرڅوم ...خرڅ ... نه... نه))

له دې خبرو سره د هغه له خولې یوه او چته کړیکه راوختله: ((زه څه وکړم... اوه خدایه څه وکړم، ته لار راوښیه.))
د هغه له دې کړیکې سره مېرمن یې په منډه ګراچ ته راننوته او پرې غږ وکړ: ((د اسد پلاره ! څه دي، ولې دې چیغه وکړه.))
د ګلداد ځان ته پام شو او ویې ویل: ((هیڅ هم نه دي، ته دلته څه کوې؟))
ـ هیڅ، ستا چیغه مې واورېده. ما وې چې خیریت وي.
ګلداد موسک شو: ((ته هر څه ته ژر واخطا کېږې، خیر و خیریت دی.))
له دې خبرې سره دواړه مخ په کوټې وخوځېدل. کوټې ته په ننوتو سره ګلداد اوبه وغوښتل. تر څو یې ښځې اوبه راوړله، دی خپل چپرکټ ته تکیه شو او بیا په سوچ کې لاړ، خو دا ځل د سوچونو لړۍ یې ژر وشلېده، مېرمنې یې اوبه راوړې. ده چې اوبه وڅښلې، مېرمنې یې ترې وپوښتل: ((دا په تا څه شوي، څه خبره ده؟))
ده خپلې مېرمنې ته وکتل، د هغې پریشان حالت وځوراوه، خوله یې جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر پښیمانه شو او تر شونډو لاندې یې ورو وویل: ((نه ! هغه خو ما ته قسم راکړی، قسم څنګه مات کړم.))
له دې سره یو ځل بیا په سوچ کې ډوب او په ګډو وډو سر شو: ((که خرڅ یې کړم، زه به څه کوم، خرڅ خوراک به څنګه کړم. نه، نه ! نه یې

خرڅوم... که خرڅ یې نه کړم، ټول عمر به عذاب ګالم، دا ښه ده، چې خرڅ یې کړم.))
ښځې یې، چې د هغه دا حالت ولید په ژړا شوه: ((اوه خدایه زما په سرې څه شوي، پخوا چې داسې نه و.))
د هغې د ژړا د غږ په لوړېدو سره ده ټکان وخوړ، خو ژر په ځان کابو شو او په خندا یې و پوښتل: ((ولې ژاړې، څه چل دی؟))
- نور به څه چل وي؟ زما خو دې زړه اوبه کړ.
- ولې داسې وایې، ما څه کړي دي؟
- هیڅ
- نو بیا ولې ژاړې؟
- ستا دا حالت مې ځوروي.
- کوم حالت؟
- دا له ځان سره چې غږېږې، دا دوه ورځې چې دم شېبه په سوچ کې لاهو کېږې او ټکانونه خورې.
ګلداد په خندا شو: ((مین شوی یم.))
- نه! باور مې نه راځي، کانې دې د مینانو نه دي. خبرې دې بل ور دي، ووایه څه کیسه ده؟
- ته باور مه کوه، خو زه رښتیا وایم، زه مین شوی یم.
- زوړ سړی یې دا خبرې درسره ښې نه ښکاري.
- تا ته به زوړ ښکارم.

- ځه دا خبرې پرېږده سپينه خبره وکړه.
- کومه خبره، لېونۍ !؟
- هغه، چې تا ځوروي.
- ما خو هيڅ خبره نه ځوروي.
ده چې دا خبره وکړه، ښځه يې په ژړا دالېز ته ووتله او په تګ تګ کې يې وويل: ((تر اوسه مې چا ته د خپل کور خبره نه ده کړې، خو اوس مجبوره يم، چې لالا مې راوغواړم.))
څو شېبې وروسته دی هم ورپسې ووت او په خندا يې وويل: ((لکه چې زما په ټوکو خپه شوې، که څنګه؟))
-نه دا ټوکه نه ده، ته سهي حال نه وايې.
ګلداد له کوره ووت. تېر ماښام يې په يو تر پالي موټر کې له بازاره درې بوجۍ وريجې، غوړي او نوره سودا له ځان سره راوړه. د شپې تر ډوډۍ وروسته يې مېرمن ترې وپوښتل: ((په دې وريجو او سودا باندې څه کوې؟))
ګلداد وخندل: ((خو ومې ويل که نه، چې مين شوی يم، د واده ترتيبات نيسم.))
د ګلداد دا خبره په لوڼو او زامنو يې ښه ونه لګېده او يو يو له کوټې ووتل. ښځه يې هم له خپله ځايه پاڅېدله، خو ده له لاسه ونيوله: ((کېنه، کم عقلې ! لکه چې تا هم باور وکړ، چې بل واده کوم، واده نه کوم، ختم کوم.))

ښځې يې په حيرانۍ ترې وپوښتل: ((د څه لپاره يې کوې؟ ته خو کال بل کال په خپل پلار پسې ختم کوې. دا د څه شي ختم دی؟))
- ډېر مې مه ځوروه، هسې مې زړه غواړي د خدای په رضا يو ختم وکړم.
- نه اوس نو خدای مې دې غاړه نه بندوي، ستا په خبرو مې بالکل باور نه راځي.
- څه ! دا څه وايې؟
- زه وېرېږمه. حتماً څه شته، خو ته يې پټوې. کاشکې مې لالا دلته وای او هغه مې راغوښتی، تا به اوس د وخته ټول حال ور ته ويلی او موږ به هم د رسره زړه نه خوړ.
ګلداد له کوټې ووت او مشر زوی ته يې غږ وکړ: ((راشد جانه ! يو ځل ټول زما کوټې ته راشئ، چې دا د ختم کارتونه وليکو.))
د ختم د نامه په اورېدلو سره ټول لونې او زامن يې کوټې ته راغلل او تر ناوخته پورې يې کارتونه وليکل. د کارتونو تر ليکلو وروسته راشد په ټوکه کې وويل: ((پلار جانه ! ما ته خو غوسه په دې راغلې وه، چې زه در نه هېر وم او ځان ته دې واده کاوه، خو پوه نه شوم، چې رښتيا هم خبره څه ده؟))
ګلداد موسک شو: ((زويه ! غم مه کوه، دواړه به يو ځای واده کوو.))

د شپې دوه درې ځلې ګلداد په خوب کې وویرېد، په دربیم ځل، چې ویده شو او بیا یې هم خوب ولید، وویرېد، چیغې یې وکړې او بیا نو خوب ته یې زړه ښه نه کړ او تر سهاره ویښ پاتې شو.

د ختم تر ورځې، دوه درې ورځې بیا هم غلی و او دا یې ونه ویل، چې څه خبره ده، ولې پریشانه دی او په خوب کې وېرېږي؟

د ختم په ورځ کې د ګلداد حال نور هم پسې خراب شو او دم شېبه به وویرېد، ټکان به یې وخوړ. د ډوډۍ ورکولو په وخت، چې پوه شو نور نو له خلکو سره د ناستې او ودرېدو نه دی، خپلې کوټې ته لاړ او کرار پرېوت. مېلمانه ډوډۍ ته ناست وو، چې ده یوه او چته کړیکه وکړه. د هغه په دې کړیکې سره ټول نږدې خپل خپلوان یې کوټې ته راغلل. ټولو هغه ټینګ ونیو، چې حال وو ایي، خو هغه هیڅ هم ونه ویل. ښځه یې یو ګوښه کې کېناسته او په ژړا سر شوه. ده پرې څو وارې غږ وکړ، چې غلې شي خو هغې لکه، چې د ده خبرې نه اورېدلې همداسې په ژړا سر وه، خو څو شېبې وروسته یې څه اشنا غږ واورېد، په منډه له کوټې ووتله. لږ ځنډ وروسته بېرته له خپل مشر ورور سره کوټې ته راننوته او هغه ته یې ویل: ((رشید لالا! خدای خبر د راشد جان په پلار څه شوي، ورځ په ورځ یې حال خرابېږي، هر څومره که یې پوښتو څه نه وایي.))

رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست او ترې وپوښتل: ((څه خبره ده، په تا څه شوي، ولې حال نه وایې؟))

ګلداد لومړی ده او بیا نورو مېلمنو ته وکتل.

تر څه سوچ وروسته، رشید خان میلمنو ته معنی داره وکتل، ټول له کوټې ووتل، خو د راشد مور ونه وتله او د وره د پردې تر شا ودرېده.
رشید خان د ګلداد ترڅنګ کېناست: ((ښه اوس خو نور ووتل، حال وو ایه څه کیسه ده؟))
ګلداد مخامخ هغه ته وکتل: ((هیڅ خبره هم نشته، هسې یو دم چورت مې خرابېږي.))
- نه، خامخا څه شته خو ته حال نه وایې.
- باور وکړه هیڅ هم نشته
- ګوره تا تر اوسه خپله هیڅ کومه خبره له ما نه ده پټه کړې، اوس یې هم مه پټوه، کېدای شي یوه د حل لار پیدا کړو، تر څو به داسې مړ پړ په کور کې پروت یې؟
- ما خو وویل، چې څه نشته، ولې مې ځوروې.
- که حال ونه وایې، زما او ستا دې همدا اخیري دیدن وي.
ګلداد ډېر ځنډ غلی پاتې شو، رشید خان له خپله ځایه پاڅېد، خو له کوټې نه وتلی، چې ګلداد پرې غږ وکړ: ((څنګه یې درته ووایم، هغه ما ته پر ایمان قسم راکړی، قسم خو نه شم ماتولی.))
د هغه له دې خبرې سره ښځه یې پرده څنډ وهله او په لړزانده غږ یې وویل: ((هغه که په ایمان قسم در کړی، زه در ته په خدای قسم درکوم، چې حال وو ایه.))

د ګلداد غـونې زیـږې شـوې، نـبـغ پـر خپـل ځـای کېناست او څـه ځنـډ وروسـتـه یـې وویـل: ((د خـدای زور نـه لـرم، خـدای مـې دې د قسـم پـر ماتولو نه نیسي. کیسه داسې ده چې....

هغه غلی شو او لـه خپلې مېرمنې یې اوبه وغوښتې. هغې چې اوبه راوړه او ده ترې یو غـړپ وڅښـه، ویـې ویـل: ((یـوه هفتـه مخکـې، چې سهار له کوره ووتم. په ښار کې یو چا راته لاس ونیو او ویې ویـل، چې که ټوله ورځ مې په ښـار کـې وګرځوي څومره غـواړې. یـو څـه چنـې مـو ووهلې، اخر کې په دوه نیم زره افغانۍ راسره راضي شو او ټولـه ورځ په ښار کې ښکته پورتـه وګرځېدو. ماښـام همدا ، چـې خـړه پـه لګېـدو شوه، هغه وویل، چې کمپنیو ته مې بوځه، مـا هـم ورساوه. چې ښـکته شو او پیسې یې راکړې، ویې ویل: ((نېټه دې نه وه پوره.))

ما ورته وویل: ((هغه څنګه؟))

هغه د خپل اور کوټ جمپر رنځیر خلاص کړ.

دې خبرې سره پر ګلداد خولې راماتې شوې، څه شېبه غلی شو او بیـا یې ورغبرګه کړه: ((څه ګـورم هیڅ مـې بـاور نـه راتـه، هغـه ځـانمرګی و ، هغـه پـر خپـل ځـان بمونـه تړلـي وو ، د هغـه پـه لیـدو عقـل مـې لـه سـره وخوت، وارخطا شـوم. خـو هغـه تسـلي راکـړه: ((ولـې وارخطا شـوې، د وارخطایۍ خبره نه ده، اوس خو بچ شوې.))

له دې خبرې سره ځانمرګی سوړ اسویلی وکېښ او راته یې وویـل: ((تـه دا ګوره، ټوله ورځ نه د خارجي نه د دولتي عسکرو کوم کـاروان مخـې

تـه راغـی، کـه راغلی وای اوس بـه خلکـو زمـا او سـتا د غوښـو ټـوټې ټولولې، خو ګوره ستا دې پر خپل ایمان قسم وي، چې چا تـه بـه هـم دا حال نه وایې.))

۱۳۸۲

بې خوده خودي قتل

هوسۍ په ډېرې خوارۍ او کړاو ځان د مېږه له منګولو خلاص کړ، په یوه منډه اشپز خانې ته ننوته او ور یې په ځان پسې کلپ کړ.
مېږه یې هم ورپسې منډه کړه، خو د اشپز خانې ور یې ببرته نه کړای شو. ببرته کوټې ته راننوت، لاسونه یې سره ومروړل، وارخطا شو، ژر یې خپلو لاسونو ته وکتل، په وینو وو. ښه ورته ځیر شو، د ښي لاس منځۍ ګوته یې ژوبله وه. غاښونه یې سره کیکارل، له ډېرې غوسې ستمی ستمی شو: ((نه.. نه! روغه.. دي... نه... پرېږدم، والله که... رانه خلاصه شې، دا ... خو ...مې دي... پزه وینه کړه، چې... څو ځایه دي... سر... مات... نه کړم...پرېږدم دي نه، زما ګوته... زما ګوته ولې ژوبله شي؟))
له دې خبرې سره په بېړه له کوټې ووت، په دالېز کې یې ښکته پورته وکتل، داسې څه په نظر ورنغی، چې ور پرې پرانېزي. په ډېر زور د

اشپز خانې وره ته اړم شو، خو چې څومره وس یې وکړ، ور خلاص نه شو، چیغه یې کړه: ((ور پرانیزه ! سپی !))
هوسۍ په ژړغوني انداز د وره له شا وویل: ((که مې پرانسته وهې مې، نه ! نه یې پرانیزم.))
ـ په سمه در ته وایم، ور پرانیزه، که نه...
ـ که نه څه؟
ـ که نه، ما ته هم جبار وایي، ور ماتوم، که ور مې مات کړ، بیا به دې داسې کړم، چې په ټول ژوند کې یې یاد ساتې.
تر لږ ځنډ وروسته جبار، په منډه حوېلۍ ته ووت، خو لا د دالېز له وره نه و وتلی، چې هوسۍ ور پرانیست او خپله هم دالېز ته راووته. جبار پرې ورټوپ کړ، هغه یې پر ځمکه وغورځوله او بیا یې تر سوکانو او لغتو لاندې ونیوله. په دم شېبه کې د هوسۍ مخ په وینو سور شو او تر څو وړو وړو سلګو وروسته بې هوښه شوه. هغه په بې هوښۍ کې هم څو سوکان او لغتې ورکړې، بیا اشپز خانې ته ننوت او خپل په وینو لړلي لاسونه یې پرېمینځل. له اشپز خانې چې راووت، هوسۍ ته یې بد بد وکتل او په ډېر قهر یې بیا په ملا په لغته ووهله، خو هوسۍ نه وخوځېده او نه یې له خولې څه غږ ووت. جبار کوټې ته ننوت، د الماری تر څنګه کېناست، د مات شوي بوتل ټوټې یې راپورته کړې او له ځانه سره یې وویل: ((نه ! نه دې پرېږدم، همداسې به دې لاسونه او

ښښې بند په بند جدا کوم، ما په څومره شوق دا اخیستی و، خارجي و، ډېر قیمت مې اخیستی و، تا په مفته کې مات کړ.))
هغه د بوتل ټوټو ته په کتو په څه سوچ کې ډوب شو، سر یې وخوځاوه، راپاځېد، الماری یې پرانیسته، یو بوتل او یو ګیلاس یې رااخیستل او تر نیمایي یې ګېلاس کې شراب واچول. یو دوه غړپه یې، چې ترې وکړل، له ګېلاس سره دالېز ته ووت او د هوسۍ تر څنګه نږدې کېناست. ګېلاس یې د هغې د سر او مخ پر ټپونو واړاوه. هوسۍ سخت ټکان وخوړ او په اوچته کړیکه نیم خیزه شوه، خو ژر بېرته پرېوته، اړخ په اړخ واوښته را واوښته او نالښت یې پیل کړ.
جبار راولاړ شو، هغه یې له لاسه ونیوه او په ځان پسې یې کش کړه، کوټې ته یې ننویسته، د مات شوي بوتل د ټوټو تر څنګ یې کېنوله او ورته یې وویل: ((دا ګورې، همداسې چې بند په بند دې ماته نه کړم، پرېږدم دې نه، ډېر دې پرې ودردولم. زه وځم چې څه سودا راوړم، څو راځم تا به دا ټوټې موټې ټولې کړې وي، پام کوه چې دیګ خراب رانه شي، و مې نه شرموې.))
جبار، چې بېرته راستون شو، د بوتل ټوټې هماغسې د کوټې په غولي کې پرتې وې او هوسۍ بې حاله پر کړکۍ سر ایښی و. ده راوړې سودا د کوټې منځته خطا کړه، هوسۍ یې له وېښتانو ونیوله، په ځان پسې یې راکش کړه او اشپز خانې ته یې بوتله. هلته یې یو سطل اوبه پرې تویې کړې. اوبه یخې وې د هغې ساړه وشول، ځان یې را ونغښت، ورو

ورو يې پورته د خپل مېړه سترګو ته وکتل. وېره واخيستــه، يـو دم يـې پښـو تـه پرېوتـه: ((مـا... وبښــه ! تـه چـې ...څـه وايـې... هغسـې کـوم... مـا پرېږده... چې ...کوټې ته... لاړه... شم، زما ... زما... يخ کېږي.))

جبار په غوسې له اشپز خانې ووت، هوسۍ ورپسې په خاپوړو روانـه شـوه او کـوټې تـه ننوتـه. جبـار د ترکـارۍ پلاسـتيک د هغـې پـر مـخ وويشت: ((وخت کم دی، مېلمانه را روان دي، ژر ډوډۍ تياره کړه.))

هوسۍ په نيم خېژه حالت د ترکاريو پلاستيک راواخيست، چې اشپز خانې ته لاړه شي، خو و نه توانېده. د وره له ټکا سره جبار په منډه ووت او ويې ويل: ((مېلمانه راغلل، ژر شه خواړه تيار کړه.))

هوسۍ د ودرېدو هڅه وکړه خو سر پرې وګرځېد او راوغورځېده. خو دا ځل ژر په هوښ شوه او د جبار غږ يې تر غوږ شـو: ((هر څـه تيـار دي، تر څو تاسې يو پنجه قطې کوئ، ډوډۍ هم تيارېږي.))

د خپل مېړه له دې خبرې سره، هوسۍ په خاپوړو خاپوړو د وره پـر خـوا وخوځېده، خو لا وره ته نه وه نږدې شوې، چې جبار کـوټې تـه راننـوت: ((دا مکاره ګي دې پرېږده، مه مې مجبوروه، چې چيغې دې پـه مېلمنـو واوروم.))

هوسۍ په ژړا شوه: ((په خدای که درواغ وايم، د ودرېدو نـه يمـه، خيـر دی نور هر څه مې تيار کړي، فقط دا يوه ترکاري پـاتې، لږې اوبـه پـرې تېرې کړه، که يې ما ته پرېږدې، ناوخته به شي.))

د هوسۍ دا خبره پر جبار ښه و نه لګېده، په ډېر غضب یې د ترکارۍ پلاستیک له هغې واخیست، پر ځمکه یې وویشت او بیا یې هوسۍ تر لغتو لاندې ونیوه. د هوسۍ له چیغو سره، د یو مېلمه غږ اوچت شو:
((څه کیسه ده، په مورې خو به په تنګ نه یاست؟))
جبار له شرمه هوسۍ پرېښوده او پخپله یې د ډوډۍ بند وبست وکړ.
جبار دوی ډوډۍ خوړله او پیکونه یې سره جنګول، چې د هوسۍ د نالښت غږ ورو ورو اوچت شو. جبار راپاڅېد، په منډه څنګ کوټې ته، چې هوسۍ په کې تاو راتاوېدله، ننوت: ((که دا ځل دې غږ اوچت شو، ژوندۍ دې نه پرېږدم.))
خو هوسۍ د خپل اختیار نه وه، نالښت یې نور هم زیات شو. جبار ته غوسه ورغله، دا ځل یې دومره بد بد ووهله، چې خپل لاسونه یې هم په درد شول. بیا د یو مېلمه غږ اوچت شو: ((جبار خانه ! راځه هغه پرېږده، خپل جواب ووایه، مورې ته لا جواب یې، هغه څه کوې.))
جبار په منډه د مېلمنو کوټې ته لاړ. یو میلمه تش بوتل هغه ته ونیو: ((ډېر نا خرابات یې، ته دا ځواني ګڼې، چې یو بوتل ته دې کېنولي یو، که پوهېدو خپله به مو یو څه راوړي وو.))
جبار خپل لاسونه ومروړل: ((زه او ناخراباتي، مېلمه مې یې که سترې نه وم، بیا دې لیدل، چې څه مې درسره کول.))
بل مېلمه ورته وویل: ((کېنه ناځوانه ! په ګواښونو ځواني نه کېږي، ښه خو به دا وه، چې په بوتلو دې ویشتلو.))

جبار هغه ته مخ واړاوه: ((سرداره ! خوله په ځای خوځوه ! نه ناخرابات یم نه ناځوان، ما چې څه لوظ کړی و ، هغسې مې کړي وو ، خو...))
یو مېلمه یې په خبرو کې ورولوېد: ((خو څه؟))
ـ مازیګر زما او د ښځې په همدې بوتلو شخړه راغله، هغې یو بوتل مات کړ، که باور مو نه راځي ورشئ ویې ګورئ، ټوټې یې اوس هم په هغه بله کوټه کې پرتې دي.))
ـنه نه ! ستا په خبره څنګه باور نه کوو ، د هغه اثبات خو ستا د ښځې چیغې هم کېدای شي.
له دې خبرې سره بل مېلمه له خپل بغل جېب نه یو بوتل راوویست او په ډېر غرور یې وویل: ((زه لکه چې پوه وم، چې دا مې له ځان سره راواخیست.))
سردار پر هغه غږ وکړ: ((ژوندی خو اوسې باداره ! که نه نیم سوزه به پاتې وو.))
دوی بوتل نیمایي کړی و ، چې بیا د هوسۍ غږ اوچت شو: ((اخ خدایه مړه شوم، اخ په ما رحم وکړئ، اخ مرم.))
د هغې له غږ سره جبار مېلمنو ته وویل: ((دا لکه چې ځان راباندې حراموي څه؟ هسې هم په زړه کې مې ورته اور بل دی.))
یو مېلمه ترې وپوښتل: ((باداره ! څه وایې، څه چل دی، ولې؟))

جبار وویل: ((ډېره مکاره ده، ستاسې تر راتګ دمخه مې هم هڅه وکړې ورته ګرم کړي دي، ځان يې په بدو واړاوه. دا هر څه ما پخپله تیار کړي، حتی ترکاري مې هم پخپله وینځل.))
د جبار له دې خبرې سره ټولو مېلمنو په کړس وخندل: ((تا خو د ځوانۍ دعوا کوله، پخير زنچو هم وختې.))
دې پېغور جبار ته غوسه وروسته، له ځايه پاڅېد: ((ځم ورپسې، دا تاسې نه، هغې راباندې وخندل.))
جبار زنګېدلی زنګېدلی له کوټې په وتو و، چې يو مېلمه پرې غږ وکړ: ((باداره! په سد راته نه ښکارې، خالي لاس مه ورځه، نه چې درباندې زوروره شي، هه دا زما چاقو درسره واخله، که ستا په ځای وای ژوندۍ مې نه پرېښوده، پوه شوې که نه؟ داسې ښځې ته خو مرګ روا دی، چې له مېړه نه زنچو ساز کړي.))
جبار بېرته راوګرځېد، په بېړه يې د مېلمه له لاسه چاقو واخيسته او زنګېدلی زنګېدلی د هوسۍ کوټې ته ننوت، سم له واره يې پر هوسۍ د چړې ګوزارونه شروع کړل. هوسۍ په وينو کې ليت پيت شوه. د ډېرو وينو په ليدو د جبار طبعه خټه شوه، نېشه يې له سره والوته، حويلۍ ته يې منډه کړه او چيغې يې کړې: ((هلئ چې ښځه مې لېونۍ شوې، هلئ چې ځان وژني، هلئ راورسئ.))
په څو شېبو کې د چم ګاونډ خلک او د ګزمې پوليس د جبار کورته رانتوتل. پوليسو چې هوسۍ په تذکره کې اچوله، هغې سترګې

پرانیستې او پرې کړې پرې کړې یې وویل: ((زه... خپل...خپل خا...خا...خاوند وو هلم...))
پولیسو، چې جبار ته هتکړې واچولې، د هوسۍ سترګې هم پټې شوې.
۱۳۸۳

وروستی دښمن

جمیل سترړی او خولې خولې کوټې ته راننوت او اوږد پر خپل چپرکټ وغځېد. څو شېبې وروسته یې، چې سترړیا ووته، پر هغه ټوپک یې، چې ده ته پر مخامخ دېوال ځړېدلی و، سترګې وګنډلې. ټوپک ته په کتو کتو په ژور سوچ کې لاهو شو. شېبه په شېبه یې د څېرې رنګ بدلېده رابدلېده او سترګې یې تکې سرې واوښتې. له ډېر غضبه خولې پرې راماتې شوې. غاښونه یې سره کېکاږل او په یوه ټوپ له ځایه راپاڅېد، دېوال ته ورنږدې شو، ټوپک ته یې لاس وراوږد کړ، خو پښه نیولی شو: ((نه، نه ! که داسې وکړم لکه، چې خپل ځان مې برباد کړی وي. نه، نه داسې نه کوم.))

بېرته پر خپل چپرکټ کېناست. لاسونه یې سره ومروړل. اخوا دېخوا یې وکتل. ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. له چپرکټه راپاڅېد، په کوټه کې په قدم وهلو بوخت شو. د کوټې تر بنه ګز او پل کولو وروسته د کوټې پر غولي نیم ګونډه کېناست، نیم نظر یې ټوپک ته وکتل. بیا

قهرجن شو ، وجود یې ورپېد ، خولې پرې راغلې، په ډېر غضب راولاړ شو ، ټوپک یې راواخیست اوږې ته یې کړ. د وره پر خوا رهي شو. له وره یې لا پل دباندې نه و ایښی، چې بېرته راوګرځېد او ښه شېبه بیا اخوا دېخوا په کوټه کې وګرځېد. چې ښه ستړی شو ، خپل چپرکټ ته راغی، ټوپک یې پر خپلو زنګونو کېښود او په ځیر ځیر یې ورته وکتل. ټوپک ته په کتلو کتلو یې د تېرو وختونو یادونه ورپه زړه شول. هغه وخت ورپه یاد شو ، چې د لومړي ځل لپاره یې ټوپک ته لاس کړی و.

دی نوی له مهاجرته راستون شوی او په کلي کې د کار په لټه کې و ، خو نه په کلي کې کوم کار ورته پیدا شو او نه په ښار کې. تمامه ورځ به د کلي په کوڅو کې خوشي سرګردان ګرځېده.

په ټول کلي کې یې د کوڅه ډب لقب ګټلی و. خپلې کورنۍ او خپلوانو به ورته پېغورونه کول، چې د کار روزګار سړی نه دی او دومره نه شي کړای، چې حتی ځان ته یوه ګوله ډوډۍ پیدا کړي.

دې خبرو هغه سخت ځوراوه، خو څه چاره، دا ټولې خبرې یې په سړه سینه زغملې.

یوه ورځ، چې نور ډېر په تنګ شو ، له ځان سره یې هوډ وکړ، چې کلی پرېږدي او بېرته پرد بسۍ ته مخه وکړي. له کلي د وتو په ورځ، په لاره کې یې خپل یو ملګری ولید. ملګري یې ورته وویل: ((لېونی یې څه ! چې بېرته ځې، دلته خو کارونه کم نه دي.))

ده بې واره ځنې وپوښتل: ((کوم کارونه، زه خو د کار په لټه له پښتو وغورځېدم.))
ملګري يې ځواب ورکړ: ((ته سبا زموږ د ېري ته راشه، زه او ته چېري ځو، خو ګوره، چې اګر مګر دې بيا په کې نه وي.))
جميل ورته وويل: ((هر کار، چې وي کوم يې، مقصد، چې له پېغورونو خلاص شم.))
په سبا جميل او د هغه ملګرى دواړه د کلي د يوه قوماندان کور ته ورغلل. په خبرو خبرو کې قوماندان جميل ته وويل: ((ټوپک درکوم، خو کار درنه غواړم.))
جميل د ټوپک د نوم په اورېدو ولرزېد، خو له لږ سوچ وروسته يې له قوماندان سره ((هو)) وکړه. قوماندان ورته ټوپک ورکړ او د وتلو په وخت کې يې څو روپۍ هم ورته ونېولې. جميل ټوپک په اوږې خوښ او خوشاله خپل کور ته راغی. د شپې يې له خپلې کورنۍ سره خبرې وکړې او ويې ويل، چې سر له سبا تر يوې مياشتې به کور ته نه راځي. کورنۍ يې که څه هم خوښه ورنه کړه، خو ده د هغوی پېغورونه ورته ياد کړل او سهار د وخته بې له دې، چې له چا سره خدای پاماني وکړي له کوره ووت.
ده ډېر وخت له هغه قوماندان سره تېر کړ. ډېر جنګونه يې ورته وکړل او ډېر امتيازونه يې ترې واخيستل. ورځ په ورځ قوماندان ته نږدې کېده او د هغه اعتبار يې تر لاسه کاوه. تر دې، چې د هغه مرستيال شو. تر

مرستیالۍ. څو ورځې وروسته د ده او قوماندان ترمنځ لانجه پیدا شوه. ده قوماندان او د هغه ساتونکي بې وسلې کړل او پخپله قوماندان شو. څو ورځې وروسته قوماندان پر ده د یوې لویې لارې په اوږدو کې ډزې وکړې او دی پر چپه پښه ولګېد.

د دې پېښې په یادېدو هغه ټکان وخوړ، خپله پایڅه یې پورته کړه، هغه ټپ ته یې په ځیر وکتل او له ځانه سره یې وویل: ((خیر ! هغه که په پښه ټپ راکړ، ما له ژونده خلاص کړ.))

له دې خبرې سره یې ټوپک راپورته او مچ یې کړ: ((ټوله مېړانه ستا وه، که نه ډک زړه به پاتې وم. زما ټول نوم و نښان ستا له برکته دی. زه نو څه وم؟))

خو لکه، چې پر خپلو دې خبرو پښېمانه شوی وي، ټوپک یې په بېړه پر ځمکه وغورځاوه: ((نه، نه ! ته مېړنی نه یې، ته یوازې مرګونه کوې. وژونکي مېړني نه وي، تا که شتمني او نوم و نښان راکړی، له نورو دې پردی کړی یم، ته پر سر نه پر ځمکه ښه یې.))

جمیل د اوږدې شېبې لپاره په سوچ کې ډوب و او تر شونډو لاندې له ځانه سره غږېده. شېبه په شېبه یې حالت بدلېده او له خپل ځان سره په جنګ و. په همدې سوچونو کې یې پر ځمکه پروت ټوپک ته وکتل: ((نور نو زه لېونی کېږم !... څه وکړم؟... له ټولو لرې او جلا،... دا څه ژوند دی؟... اوس کرار کرار مې خپل ملګري هم پرېږدي، هسې نه سبا خالي

میدان تـه پـاتې شـم. زه څـه وکـړم، نېـوهېږم، زه لېـونی کېـږم... زه ... زه لېونی...))
له دې خبرو سره جمیل ټوپک لـه ځمکې راپورتـه او خپلـو سـترګو تـه رانږدې کړ: ((ستا یاري، د نورو دښمني ده. ستا دښمني یوازې په تا لـه منځه وړلای شم.))
جمیل ټوپـک ببرتـه پـه دېـوال ځوړنـد کـړ او پـر چپرکـت اوږد وغځېـد. سترګې یې پټې کړې او له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمني څنګه ختمه کړم، له خپل وروستي دښمن نه څنګه غچ واخلم، زه څـه کـولی شـم... زه باید ځان له دې ماتې وژغورم، زه باید خپل وروستی دښمن ختم کـړم، هو هغه باید ختم کړم، که نه هغه به ما ختم کړي.))
لـه دې خبـرې سـره جمیـل یـو دم لـه چپرکتـه راټـوپ کـړ، ټوپـک یـې راواخیست، خپلې اوږې ته یې کړ او پـه ډېر غضب له کوټې ووت.
په لاره کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمن بایـد همـدا نـن، همـدا شېبه ختم کړم. دې دښمن تر نورو ډېر په عذاب کړی یم.))
په همدې خبـرو خبـرو هغـه د سـیند غـاړې تـه ورسـېد. لـه لـرې یـو سـړی رابښکاره شو. نبغ د هغه پر خوا ور وخوځېد. هغه ته، چې ورنـږدې شـو، ټوپک یې له اوږې رابښکته او ګېـټ یـې راکـش کـړ. پـه لاره روان سـړی وترهېد او منډه یې کړه. جمیل په خندا شو او د وروستي دښمن پـه بیـا بیا ویلو سره یې ټوپک دوه درې وارې پورته پورته وغورځاوه، بیا یې

خپلو سترګو ته نږدې ونیو او په غضب شو: ((خپل وروستی دښمن ختموم، همدا شېبه يې ختموم.))
جمیل ټوپک له شپېلۍ نه په ښي لاس کې ونیو او په ټول قوت یې د سیند منځ ته خطا کړ: ((خدای پامان دښمنه، خدای پامان.))
۱۳۷۴

سودا

هغه د غرفې مخې ته ودرېد ، د خپلې خوښې مجله يې د نورو مجلو لـه منځه راپورته کړه. د مجلې په وروستيو پاڼو کې يې خپله پاڼه واړولـه. دم شېبه کې خولې پرې راماتې شوې، سوړ اسوېلی يې وکـېښ، مجله يـې پـه زوره د نـورو مجلـو پـر سر ګـوزار کـړه، ورو يـې وويـل: ((دروغ ده!))

هغـه همدا سـې پريشـانه زمـا لـه غرفـې نـه لـرې شـو. پريشـانۍ پسـې واخيستم، وې مې هسې نه چې بيا رانه شي.

د ده سودا مې نيکمرغه بلله. د هرې اوونۍ لـومړۍ سـودا ده کولـه. د شنبې په سهار، چې به مې ځنګه غرفه پرانيستله، دی به راپيدا شو او د پرتو مجلو په منځ کې بـه يې خپلـه مجلـه پيـدا کـړه، د خپلـې خوښـې پاڼه به يې راواړوله، ژر ژر به يې ولوستله، لکه چې ليکل شوې کرښې خونـد ورکـوي، موسـک بـه شـو. د کرتـۍ لـه جيبـه بـه يـې پيسـې را وايستلې او مجله به يې د بايسکل په کنجوغه کې کېښنوده .

ما ته په تېرو پنځو شپږو کلونو کې دا معلومه شوې وه، چې هغه کومه پانه او کومې کربښې لولي. مجله مې راواخیسته، د اوونۍ د فال پانه مې راواړوله، ومې لوسته: ((د مرغومي میاشت: له چا سره، چې مینه لرې، په دې وروستیو کې ستا په نسبت بې علاقې شوې ده.))

۱۳۸۹/۵/۲

ویبلاګ

له یوې اوونۍ ورپسې وم، هره ورځ مې ترې پوښتل، چې زما نوی شعر دې لوستی که نه. خو چې وبه یې ویل نه ! چورت به مې ډېر خراب شو ، خو وروسته به مې خپل زړه پـه دې دلاسا کاوه، چې ډېره بوخته ده، له سهاره تر مازیګره د دفتر له کاره نه اوزګارېږي، کله خپله یو څه لیکي او کله د نورو لیکنې سموي.
دفتر مو خورا لوی دی، مېزونه په کې داسې اېښودل شوي، چې زموږ یو بل ته شا وي. کله کله په غلا غلا ورګورم، هغه په کار بوختـه وي، د هغې دغه بوختیا ما ته یو تسل شي. ډېر ځله ځیر شوی یم، چې زما لـه کتو سره هغه هم غلچکۍ راګوري او ګواکې راته وایي، چې دربانـدې پوهېږم.
نـن همـدا چې ورغلـم، ورتـه مـې وویـل: ((نـن بـه خامخـا زمـا ویـبلاګ ګورې، نوې شعرونه او کیسې مې لیکلې دي.))
هغه موسکه شوه: ((نن یې خامخا لولم. کارونه مې کم دي.))

کمپیوټر ته مې کېناستم. خپل ویبلاګ مې پرانست. پرته له دې، چې څه په کې ولولم، هسې ورته کتل مې. یو نیم نظر به مې شاته په دې مینه کتل، چې ګوندې هغې به زما ویبلاګ پرانستی وي، خو هغه به لا هم په څه لیکلو لګیا وه. دې کې د دفتر د داخلي تلفون د زنګ غږ اوچت شو. تلفون د هغې د مېز پر سر اېښودل شوی، غوږی یې جګه کړه: ((هو، شته، صحیح ده، زه ورته وایم.))
غوږی یې، چې کېښوده، راته ویې ویل: ((د بورډ میټنګ نیم ساعت وروسته دی.))
د میټینګ لپاره د تیاري په غم کې شوم. نیم ساعت پس، چې پاڅېدم هغې ته مې پام شو، چې ویبلاګ یې پرانیستی دی.
مازیګر، چې له میټنګ نه راغلم، ټول کارکوونکي کورونو ته تللي وو. کمپیوټر ته کېناستم، ویبلاګ مې پرانست. د خپلو ټولو نویو لیکل شویو مطلبونو تر لاندې مې د نظرونو د لیکلو بکسونه پرانستل، پر زړه مې بې حسي راخوره شوه، سره له دې، چې لوی ایرکنډیشن چالان و، خولې راباندې راغلې. ساه مې بنده بنده شوه، راولاړ شوم، د باندې ووتم، څو دقیقې د دفتر په حویلۍ کې ښکته پورته وګرځېدم. عجیبې خبرې مې زړه ته راتلې: ((اوس مې پروا نه لري، څوک یې لوړه شوه، پر ما یې نظر نه سوزي، پخوا به هره ورځ پخپله زما ویبلاګ ته راتله او پر زړو مطلبونو به یې بیا بیا یو څه لیکل.))

خو ژر پر خپلې دې خبرې پښېمانه شوم: ((ترڅو چې اوس کارونه زیات شوي، پخوا خو یې د دوه درې پاڼو د لیکلو مسوولیت درلود، اوس خو باید ټوله مجله وګوري او ایډیټ یې کړي، اخر دا خو زیات کار دی، ستړې کېږي.))
دفتر ته ننوتم، کمپیوټر مې بند کړ. بیګ مې را واخیست. له دفتر نه ووتم، موټر ته د ختلو په وخت کې، څه را په یاد شول، بېرته را وګرځېدم. په بېړه مې کمپیوټر روښانه کړ. د خپل ویبلاګ مدیریت پاڼه مې خلاصه کړه، یو مخ د خصوصي نظرونو برخې ته ورغلم. لومړی نظر د هغې و: ((کیسې دې خوږې شوې، خو د دفتر خبرې دې ډېرې کړې دي، هسې نه، چې کومه بې ګناه همکاره دې بله ورځ په کیسو کې غورځولې وي. خدای دې پرده وکړه!))
۱۳۸۹/۵/۱۰